

မင်းမြတ်သူရ

ဆားပုလင်းမင်းအောင်

နှင့်
ရွှေကိုယ်ရံတော်

အခန်း (၁)

တစ်နေ့သ၌ ကျွန်ုပ်တို့စုံထောက်ကျော်များသည် အင်းစိန်စီအိုင်ဒီ
ရုံးခန်းအတွင်း၌ မင်းကြီး မသိအောင် ယူဆောင်လာသော ကျားခုံကြီးကို ချ၍
ပိုက်ဆံကြေး ကျားထိုးနေကြလေ၏။

ထိုအခါ စုံထောက်ပေါ်ဦးကြီးသည် ကျားအထိုးကောင်းသူဖြစ်သဖြင့်
စုံထောက်များ အားလုံးကို တစ်ပွဲပြီးတစ်ပွဲ အနိုင်ရနေလေ၏။

ဦးပေါ်ဦးကြီးသည် ကျားပွဲများ တစ်ပွဲပြီးတစ်ပွဲ အနိုင်ရသဖြင့်
လွန်စွာအူမြူးနေပြီး အနိုင်ရရှိ ထားသော ငွေစက္ကူများကို သူ၏ ရှေ့တွင်
ဝံ့ကြွားဟန်ဖြင့် တစ်ပုံတစ်ခေါင်းကြီး ချထားလေ၏။

ဦးပေါ်ဦးကြီးသည် ကျားပွဲများ တစ်ပွဲပြီးတစ်ပွဲ အနိုင်ရသဖြင့်
လွန်စွာအူမြူးနေပြီး အနိုင်ရရှိ ထားသော ငွေစက္ကူများကို သူ၏ ရှေ့တွင်
ဝံ့ကြွားဟန်ဖြင့် တစ်ပုံတစ်ခေါင်းကြီးချထားလေ၏။

ဦးပေါ်ဦးကြီးက တဟဲဟဲ ရယ်မော၍

“ ကျားကစားတယ်ဆိုတာ ဉာဏ်ရည်ချင်း ပြိုင်ရတဲ့ပွဲဗျ၊ ဒီနေ့
ခင်ဗျားတို့နဲ့ ကျုပ်ပြိုင်ရတဲ့ ပွဲတွေကို ကြည့်စမ်း၊ ခင်ဗျားတို့ အားလုံးက ကျုပ်ကို
မနိုင်ကြဘူး၊ ဒါကို ထောက်ခြင်းအားဖြင့် ခင်ဗျားတို့ဟာ
ဉာဏ်ရည်ဉာဏ်သွေးနေရာမှာ ကျုပ်ကို မမီဘူးဆိုတာ လယ်ပြင်ဆင်သွားသလို
ထင်းထင်းကြီး ဖော်ပြတာပဲ”

ဟု ဂုဏ်ယူဟန်ဖြင့် ပြောလေ၏။

ထိုအခိုက်မှာပင် စုံထောက်မင်းကြီးသည် ကျွန်ုပ်တို့ စုံထောက်ကျော်များ ရှိရာသို့ ဦးတည် လျှောက်လှမ်းလာလေ၏။

ဦးပေါ်ဦးကြီးသည် မင်းကြီးရှိရာသို့ ကျောပေး၍ ထိုင်နေသဖြင့် မင်းကြီးရောက်လာမှန်းမသိ ဘဲ မိမ၏ ဉာဏ်ရည်ဉာဏ်သွေး ကောင်းမွန်ကြောင်းကို လိုသည်ထက်ပို၍ ချဲ့ကားပြီး ပြောဆိုနေ လေ၏။

ကျွန်ုပ်တို့ စုံထောက်ကျော်များကမူ မင်းကြီးကိုတွေ့သဖြင့် အထိတ်တလန့်ဖြစ်ပြီး စားပွဲတွင် ထိုင်ရမလို ထွက်ပြေးရမလို ဖြစ်နေလေ၏။

ထိုအချိန်တွင် စုံထောက်မင်းကြီးက ကျွန်ုပ်တို့စုံထောက်ကျော်များကို ကြည့်၍ သဘောကျ ဟန်ဖြင့်

“လူလေးတို့ စုံထောက်တွေ စုဝေးပြီး အမှုတွေအကြောင်းကို တိုင်ပင်ဆွေးနွေးနေတာနဲ့ တူတယ်”

ဟု ပြောလေ၏။

ထိုအခါ ဦးပေါ်ဦးကြီးသည် စုံထောက်မင်းကြီးရောက်လာကြောင်း ရိပ်စားမိသွားပြီး သူ၏ ရှေ့တွင်ရှိသော ကျားခုံကို ကမန်းကတန်း စားပွဲခုံအောက်သို့ ထိုးသွင်းလိုက်လေ၏။

စုံထောက်မင်းကြီးသည် ကျွန်ုပ်တို့ အရှေ့သို့ရောက်သောအခါ စားပွဲပေါ်ရှိ ကျားခုံကို မမြင်ဘဲ အစုလိုက် အပြုံလိုက် တင်ထားသော ငွေစက္ကူများကိုသာ မြင်လေ၏။

ထိုအခါ စုံထောက်မင်းကြီးက ဦးပေါ်ဦးကြီးကို မျက်မှောင်ကြုတ်၍ ကြည့်လိုက်ပြီး

“လူကလေး ပေါ်ဦး၊ ဘာဖြစ်လို့ ငွေစက္ကူတွေကို စားပွဲခုံပေါ်မှာ တင်ထားရတာလဲ”

ဟု ပြောလေ၏။ ထိုအခါ စုံထောက်ဦးပေါ်ဦးကြီးက မင်းကြီး၏ အမေးကို ဖြေဆိုရန် ခက်သွားသဖြင့် ခေါင်းကုတ်လိုက်ပြီး

“ဟို . . . ဟို . . . ဟို ဒီလိုပါသခင်၊ အင်းစိန်စီအိုင်ဒီက စုံထောက်ကျော်တွေထဲမှာ ကျွန်တော် မျိုးတစ်ယောက်ပဲ ငွေစုတဲ့လူပါ။ ကျန်တဲ့ စုံထောက်တွေဟာ သောက်သောက်စားစား လူ့မင်းသားကြီးတွေပဲ ဖြစ်ပါတယ်”

ဟု ချောက်တွန်းလိုက်ရာ စုံထောက်မင်းကြီးသည် ဦးပေါ်ဦးကြီး စကားအဓိပ္ပာယ်ကို မသိဘဲ မျက်မှောင်ကြုတ်၍ ကြည့်လိုက်ပြီး

“ဝှပ် . . . သောက်သောက်စားစား လူ့မင်းသားဟုတ်လား၊ ဘာကို ခေါ်တာလဲ”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။

ထိုအခါ ဦးပေါ်ဦးကြီးက ကျွန်ုပ်တို့ စုံထောက်ကျော်များကို ရယ်ကျဲကျဲအမူအရာဖြင့် ကြည့်၍

“ဒီလူတွေအားလုံးဟာ အိမ်ကိုရောက်တာနဲ့ အရက်သောက်ကြပါတယ်၊ ဒါကြောင့် သူတို့ရဲ့ လခတွေဟာ ဘယ်တော့မှ လောက်ငှတယ်လို့မရှိဘူး၊ လခတွေမလောက်တော့ ကျွန်တော်မျိုးဆီကငွေကို တောင်းတောင်းပန်ပန်နဲ့ ဝိုင်းပြီး ချေးငှားကြပါတယ်၊ ကျွန်တော်မျိုးက လည်း စုံထောက်အချင်းချင်း ဆင်းရဲငတ်မွတ်မှာ မကြည့်ရက်တဲ့အတွက် ရှိတဲ့ငွေတွေကို သူတို့ကို ပဲ မကြာခဏ ချေးငှားနေရပါတယ်၊ ဒီနေ့လည်း ကျွန်တော်မျိုးဆီက ငွေချေးဖို့ ကြံစည်နေတဲ့ အတွက် သူတို့ကိုပေးဖို့ ငွေတွေကို စားပွဲခုံပေါ်မှာ တင်ထားရခြင်း ဖြစ်ပါတယ်”

ဟု ရိုးသေသော အမူအရာဖြင့် ရှင်းပြလေရာ စုံထောက်မင်းကြီးသည် ခေါင်းတဆက်ဆတ် ညိတ်၍ ဦးပေါ်ဦး၏ ပခုံးကို ပုတ်ကာ

“လူကလေးဟာ အရက်သေစာမသောက်စားပဲ ငွေတွေကို

စုဆောင်းတယ်ဆိုတော့ အလွန်လိမ္မာတယ်၊ ကျန်တဲ့စုံထောက်တွေကတော့ အရက်သောက်ပြီး ငွေတွေကို ဖြုန်းတီးပစ်ကြတယ်၊ ဒါကြောင့် သူတို့ဟာ လူမိုက်တွေ ဖြစ်တယ်”

ဟု ပြောပြီး မင်းကြီးက ကျွန်ုပ်တို့ စုံထောက်ကျော်များကို မဆီမဆိုင် လူမိုက်များဖြစ်သည် ဟု ဝေဖန်ကဲ့ရဲ့သွားလေ၏။

စုံထောက်မင်းကြီးအနီးမှ ထွက်ခွာသွားသောအခါ ကျွန်ုပ်တို့ စုံထောက်ကျော်များ အားလုံး ဦးပေါ်ဦးကြီးကို ဝိုင်းဝန်း၍ ဆဲဆိုကြလေ၏။

ဦးပေါ်ဦးကြီးသည် နောက်ဆုံးတွင် နားမခံနိုင်တော့သဖြင့် စုံထောက်များအားလုံးကို အင်းစိန် စီအိုင်ဒီရုံးဝင်းအတွင်းရှိ ကာကာဆိုင် ခေါ်ဆောင်ပြီး လက်ဖက်ရည်တစ်ယောက် တစ်ခွက်စီ တိုက်ရလေ၏။

ထိုအခါမှပင် ကျွန်ုပ်တို့ စုံထောက်ကျော်များ၏ မကျေမနပ်ပြေဆိုမှုများ တိတ်ဆိတ်သွားလေ၏။ ထိုအခိုက်မှာပင် ကျွန်ုပ်တို့၏ အနီးသို့ ပြာတာမောင်ရွှေ ရောက်ရှိလာပြီး

“ဆရာတို့ရေ မင်းကြီးတော့ ဆူနေပြီဗျို့၊ လက်ဖက်ခြောက်ခတ်ဖို့ သွားကြပေတော့”

ဟု လှောင်ပြောင်သော အမူအရာဖြင့် ပြောလေ၏။

ကျွန်ုပ်တို့ စုံထောက်ကျော်များသည် မင်းကြီးက ခေါ်နေသဖြင့် ရင်ထိတ်သွားလေ၏။

စုံထောက် ကိုစိန်မြင့်က

“ဒါဟာ ဦးပေါ်ဦးကြီးရဲ့ စနက်ဖြစ်မယ်၊ စောစောတုန်းက ဦးပေါ်ဦးကြီးဟာ ကျုပ်တို့ကို သောက်သောက်စားစား လူမင်းသားတွေလို မဟုတ်တမ်းတရား စွပ်စွဲလိုက်တယ်၊ ဒါကြောင့် စုံထောက်မင်းကြီးက ကျုပ်တို့ကို

ရုံးခန်းထဲခေါ်ပြီး ဆူဦးမယ်နဲ့ တူတယ်”

ဟု ပြောလေရာ ကျန်သော စုံထောက်များသည်
မျက်လုံးပြူးမျက်ဆန်ပြူး ဖြစ်သွားကြလေ ။

ထိုအခါ စုံထောက်ဦးပေါ်ဦးကြီးက

“ဟေ့လူတွေ၊ ခင်ဗျားတို့အားလုံးကို လက်ဖက်ရည်တိုက်ပြီးပြီ၊
ဒီကိစ္စနဲ့ပတ်သက်လို့ ဘာမှ ထပ်မပြောနဲ့၊ လောလောဆယ် ကျုပ်တို့
စုံထောက်မင်းကြီးရုံးခန်းထဲကို သွားကြမယ်၊ အားလုံး ကျုပ်နောက်က လိုက်ခဲ့ကြ”

ဟု ဆိုကာ ယူနီဖောင်းကို သပ်သပ်ရပ်ရပ်ဖြစ်အောင် ပြုပြင်၍
မင်းကြီး၏ ရုံးခန်းထဲသို့ သွားလေ၏ ။

မင်းကြီး၏ ရုံးခန်းထဲသို့ စုံထောက်ဦးပေါ်ဦးကြီးက ဦးဆောင်၍
ဝင်ရောက်သွားလေ၏ ။ ကျွန်ုပ်တို့ စုံထောက်ကျော်များသည် ဦးပေါ်ဦးကြီး၏
နောက်မှ ကုတ်ချောင်းချောင်းအမူအရာဖြင့် မင်းကြီး၏ ရုံးခန်းအတွင်းသို့
ဝင်ရောက်သွားလေ၏ ။

ကျွန်ုပ်တို့စုံထောက်ကျော်များ ရုံးခန်းထဲသို့ရောက်သောအခါ
မင်းကြီးသည် ဒေါသဖြစ် သဖြင့် စားပွဲခုံကို ဒိုင်းခနဲ လက်သီးဖြင့် ထုလိုက်ရာ
စုံထောက်ကျော်များအားလုံး တွန့်ခနဲ ဖြစ်သွား လေ၏ ။

စုံထောက်မင်းကြီးက

“လူလေးတို့ မြန်မာတွေ သိပ်ပြီးတော့ သွေးဆူကြတယ်၊ အားအားရှိ
တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် သတ်ဖြတ်နေတာပဲ၊ အင်းစိန်စီအိုင်ဒီမှာ
အမှုတွေများရတဲ့အထဲ ပုသိမ်ဘက်မှာ ဘုရားလူကြီးတစ်ယောက်ကို
သတ်သွားပြန်ပြီတဲ့၊ ပုသိမ်က ပုလိပ်တွေက ဒီအမှုကို သူတို့ မနိုင်မှန်းသိတဲ့အတွက်
စီအိုင်ဒီကို အကူအညီတောင်းနေကြပြီ”

ဟု ပြောလေရာ ကျွန်ုပ်တို့စုံထောက်ကျော်များအားလုံး

စိတ်ပျက်လက်ပျက် ဖြစ်သွား လေ၏။ ထို့နောက် မင်းကြီးက ဆက်လက်၍

“လူကလေးတို့ အားလုံး ပုသိမ်မြို့ကို ရောက်အောင်သွားကြပါ။

စီအိုင်ဒီရဲ့ ဟီးရီးဖြစ်တဲ့ ဆားပုလင်းမင်းအောင်ကိုလည်း ဘယ်နေရာကို
ရောက်နေရောက်နေ လိုက်ရှာပြီး ပုသိမ်ကို ခေါ်သွားကြပါ။ လူသတ်မှုဖြစ်တဲ့နေရာကို
အမြန်ဆုံးသွားပြီး သဲလွန်စတွေ ရှာကြပါ။ ဘုရားလူကြီး ကို သတ်သွားတဲ့တရားခံကို
မမိမိအောင် ဖမ်းပေးပါ။ ပုသိမ်မြို့မှာ ဘုရားလူကြီးဟာ အလှူခံရင်း
အသတ်ခံရတဲ့အတွက် သတင်းစာတွေက မိုးပျံအောင် ရေးကြလိမ့်မယ်၊
သတင်းစာတွေရဲ့ ထုံးစံ အတိုင်း ကျွန်ုပ်တို့ စီအိုင်ဒီကို ရစရာမရှိအောင်
ဆော်ကြလိမ့်မယ်။ ဒီတော့ မောင်မင်းတို့ အားလုံး ပုသိမ်မြို့ကို အမြန်ဆုံးသွားပြီး
တရားခံကို မရ ရအောင် ဖမ်းဖို့ ကြိုးစားပါ။ စီအိုင်ဒီရဲ့ ဟီးရီးဖြစ်တဲ့
ဆားပုလင်းမင်းအောင်ကိုလည်း တရားခံကို အမြန်ဆုံးဖမ်းပေးဖို့ မင်းကြီးက
မေတ္တာရပ်ခံတယ်လို့ ပြောလိုက်ပါ”

ဟု တရစပ်ပြောဆိုရင်း ကျွန်ုပ်တို့ စုံထောက်ကျော်များအားလုံး

ရုံးခန်းအတွင်းမှ မောင်းထုတ် လိုက်လေ၏။

ထိုအခါ ကျွန်ုပ်တို့ စုံထောက်ကျော်များလည်း မြင်းစောင်းမှလွတ်သော

မြင်းများကဲ့သို့ ရုံးခန်းအတွင်းမှ ကမန်းကတန်းပြေးထွက်ခဲ့လေတော့၏။

ရုံးခန်းအပြင်သို့ ရောက်သောအခါ ဦးပေါ်ဦးကြီးက ခေါင်းကုတ်၍

“ဖြစ်ပြန်ပြီဗျာ လူသတ်မှု၊ ဖြစ်လိုက်ရင် လူသတ်မှုတွေချည်းပဲ၊ ကျုပ်တို့
မြန်မာတွေဟာ မင်းကြီးပြောသလို အားအားရှိ လူတွေပဲ သတ်နေကြသလား
မသိပါဘူးဗျာ”

ဟု ညည်းညူကြလေ၏။ ထိုအခါ ကျွန်ုပ်တို့က

“ဟေ့လူကြီး၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ပုသိမ်ကို သွားဖို့အတွက် ကျုပ်တို့

မိတ်ဆွေကြီး ဆားပုလင်း မင်းအောင်ကို အကြောင်းကြားမှ ဖြစ်မယ်၊
ရန်ကုန်မြို့တွင်းမှာပဲ အိမ်တွင်းအောင်းသလို နေရတာ ငြီးငွေ့နေတာနဲ့ အတော်ပဲ၊
ရေလမ်းခရီးနဲ့ ပုသိမ်မြို့ကို သွားရတော့မယ်၊ ဝမ်းသာလိုက်တာ”

ဟု ပြောလေ၏။ ထိုအခါ စုံထောက်ဦးပေါ်ဦးကြီးက မျက်နှာရှုံ့မဲ့၍

“ဟေ့လူ ဝမ်းသာမနေနဲ့၊ ပုသိမ်ကို သွားတာ အပျော်ခရီးသွားတာ
မဟုတ်ဘူး၊ ဘုရား လူကြီးကို လူဆိုးဓားပြတွေက သတ်သွားတဲ့အတွက်
တရားခံဖမ်းဖို့ သွားရမှာဗျာ”

ဟု ပြောလေ၏။ ထိုအခါ ကျွန်ုပ်က ရယ်မော၍

“ဟား . . . ဟား . . . ဟား . . . တရားခံဟာ ဘယ်လိုလူမျိုးပဲဖြစ်ပါစေ၊
ကျုပ်တို့ မိတ်ဆွေကြီး ဆားပုလင်းမင်းအောင် ရှိလို့ကတော့ မကြောက်ရေးချ
မကြောက်ပဲ”

ဟု ပြောကာ ကျွန်ုပ်တို့ စုံထောက်ကျော်နှစ်ဦးသည်
ဖို့ဒ်ကားစုတ်ကလေးကို မောင်းနှင်၍ ဆားပုလင်းမင်းအောင် နေထိုင်ရာ အမှတ် (၇)၊
အသောကလမ်း၊ ကျောက်မြောင်းနေအိမ်သို့ ဦးတည်သွားလာခဲ့၏။

ဆားပုလင်းမင်းအောင်၏ နေအိမ်သို့ ရောက်သောအခါ နေအိမ်၏
ကြမ်းပြင်ပေါ်တွင် လှဲ၍ စီးကရက်သောက်နေသော ဆားပုလင်းမင်းအောင်ကို
တွေ့ရ၏။

အိမ်၏ ကြမ်းပြင်ပေါ်တွင် ထုံးစံအတိုင်း စာအုပ်များကို
မှောက်လျှက်တစ်မျိုး၊ ဖွင့်လျှက် တစ်ဖုံ မြင်တွေ့ရလေ၏။

ဆားပုလင်းမင်းအောင်သည် ကျွန်ုပ်တို့ အိမ်ပေါ်သို့
လျှောက်လှမ်းလာသဖြင့် ပက်လက်အိပ် နေရာမှ ထိထိုင်၍

“ဘယ်လိုလဲ အိုင်ပီတို့၊ ပုသိမ်မြို့မှာ ဘုရားလူကြီး အသက်ခံရပြီဆိုပြီး

စုံထောက်မင်းကြီးက တရားခံဖမ်းခိုင်းလိုက်ပြီနဲ့ တူတယ်”

ဟုပြောလေရာ ကျွန်ုပ်တို့ စုံထောက်ကျော်နှစ်ဦးသည် အံ့သြဟန်ဖြင့် တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက် ကြည့်လိုက်ကြလေ၏။

စုံထောက် ဦးပေါ်ဦးကြီးက ကြမ်းပြင်ပေါ်တွင် ထိုင်ချ၍

“ ကိုမင်းအောင်၊ ခင်ဗျား အကြားအမြင်များ ရနေသလားဗျာ”

ဟု ပြောလေ၏။

ထိုအခါ ဆားပုလင်းမင်းအောင်က ရယ်မော၍

“ အကြားအမြင် မရပါဘူးဗျာ၊ ပုသိမ်မှာရှိတဲ့ ကျုပ်ရဲ့

မိတ်ဆွေတစ်ယောက် ဒီနေ့ညနေပဲ ရန်ကုန်ကို သင်္ဘောနဲ့ ရောက်လာတယ်၊ ကျုပ်ရဲ့ မိတ်ဆွေက ပုသိမ်ဟာလဝါတွေ လာပို့ပေးရင်းနဲ့ ပုသိမ်မြို့မှာ အလွန်ထူးဆန်းတဲ့ လူသတ်မှုဖြစ်ကြောင်း ပြောပြတယ်၊ ဒီလူသတ်မှုရဲ့ အသွား အလာကို ကြည့်ရင်း ပုသိမ်က ပုလိပ်တွေ စီအိုင်ဒီကို အကူအညီတောင်းကြမယ်ဆိုတာလည်း ကျုပ် ကြိုတင်ပြီး ရိပ်စားမိတယ်၊ ဒါကြောင့် ဒီနေ့ညနေ အိုင်ပီတို့ နှစ်ယောက် ကျုပ်ရဲ့ အိမ်ကို ပေါက်ချလာမယ်ဆိုတာ ကြိုသိထားလို့ အိုင်ပီတို့အကြိုက် ပေါက်စီတွေတောင် ဝယ်ထားသေးတယ်”

ဟု ပြောလေ၏။ ထိုအခါ စုံထောက်ဦးပေါ်ဦးကြီးက

“ ဟား . . . ဟား . . . ဟား ဗိုက်ဆာနေတာနဲ့ အတော်ပဲဗျို့၊

လက်ဖက်ရည်နဲ့ ပေါက်စီ စားမယ်ဗျာ”

ဟု ဝမ်းသာအားရ ပြောလေ၏။

ထိုအခါ ကျွန်ုပ်က ဆားပုလင်းမင်းအောင်၏ အနီးတွင် ဝင်ထိုင်၍

အလွန်ထူးကဲသော ကျမ်းစာအုပ်ကြီးကို ကြည့်လိုက်ရာ တရုတ်စာဖြင့် ရေးသားထားကြောင်း တွေ့ရလေ၏။

ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်က

“ ကိုမင်းအောင် ဒီတရုတ်ကျမ်းစာအုပ်ကြီးက ထူလှချည်လား၊ အထဲမှာ ဘာတွေ ရေးထားတာလဲဗျ”

ဟု မေးမြန်းလေ၏ ။ ထိုအခါ ဆားပုလင်းမင်းအောင်က

“ ကျုပ် မိတ်ဆွေတရုတ်ကြီး တစ်ယောက်ဆီက ငှားထားတာပါဗျာ၊ ဒီထဲမှာ တရုတ် ရှေးဟောင်း ဒဏ္ဍာရီပုံပြင်တွေနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ အကြောင်းတွေ၊ ဂန္ဓာရီပညာတွေကို စုံစုံလင်လင် ရေးသားထားတယ်၊ အလွန်စိတ်ဝင်စားဖို့ကောင်းတဲ့ ကျမ်းစာအုပ်ကြီးပါပဲဗျာ”

ဟု ပြောလေ၏ ။

ထိုအခါ ကျွန်ုပ်လည်း ကျမ်းစာအုပ်ကြီးကို တစ်ရွက်ပြီးတစ်ရွက် လှန်၍ ကြည့်ရှုလေ၏ ။ တစ်နေရာသို့ ရောက်သောအခါ ငှက်တစ်ကောင်၏ ပုံစံကို ရေးဆွဲထားသဖြင့်

“ ကိုမင်းအောင် ဒီငှက်က ဘာငှက်လဲဗျာ”

ဟု မေးမြန်းလိုက်လေ၏ ။ ထိုအခါ ဆားပုလင်းမင်းအောင်က

“ ဒီငှက်ကို အိုင်ပီတို့ ကြားဖူးမှာပေါ့၊ ဖီးနစ်ငှက်လို့ ခေါ်တယ်၊ မီးနတ်ငှက်လို့ လူသိများ တယ်၊ တရုတ်တွေရဲ့ မင်္ဂလာအသုံးအဆောင်ထဲမှာ အမြဲပါလေ့ရှိတဲ့ အရုပ်နှစ်ရုပ်ရှိတယ်၊ အဲဒါက တော့ နဂါးရုပ်နဲ့ ဖီးနစ်ငှက်လို့ ခေါ်တဲ့ မီးနတ်ငှက်ရုပ်ပါ၊ ဖီးနစ်ငှက်လို့ ခေါ်တဲ့ ဖီးနစ်ငှက်ရုပ်ဟာ တရုတ်ဒဏ္ဍာရီပုံပြင်တွေမှာ အတော်လေး အရေးပါတယ်ဗျာ၊ တရုတ်တွေရဲ့ ရှေးဟောင်း ဒဏ္ဍာရီ အရ ငှက်အပေါင်းတို့ရဲ့ ဘုရင်မလို့ ဆိုတယ်၊ တရုတ်တွေရဲ့ မီးနတ်ငှက်ဟာ ဦးခေါင်းရှိ ရွှေရောင် ရှိတဲ့ ရစ်ငှက်၊ နှုတ်သီးက ကြက်တူရွေး နှုတ်သီးမ၊ အမြီးက ဒေါင်းအမြီး၊ ခြေထောက်က ကြိုးကြာ ခြေနဲ့

အင်မတန်တင့်တယ်လှပတဲ့ ငှက်တစ်မျိုးပါ။ တရုတ်တွေရဲ့ အယူအဆအရ ဒီမီးနတ်ငှက်ဟာ မီးပုံထဲဟာ တရုတ်ဖိဘုရားတွေကို ကိုယ်စားပြုတယ်။ အခုတော့ မီးနတ်ငှက်ကို သတို့သမီး သို့မဟုတ် အမျိုးသမီးတွေကို ကိုယ်စားပြုတယ်။ ဒီစာအုပ်ထဲမှာ တရုတ်ဒဏ္ဍာရီနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ အကြောင်းအရာတွေကို အများကြီးပါတယ်”

ဟု ပြောလေရာ စုံထောက်ဦးပေါ်ဦးကြီးက ဝင်ရောက်၍ နောက်စရာများကို လုပ်တယ်နော်။ “တရုတ်နဂါးတွေလည်း နေရာတိုင်းမှာ ကတယ်၊ အိမ်တွေမှာလည်း အမျိုးမျိုး တန်ဆာ ဆင်ကြတယ်”

ဟု ပြောလေရာ ဆားပုလင်းမင်းအောင်က ခေါင်းညိတ်၍

“တရုတ်လူမျိုးတွေဟာ နှစ်သစ်ကူးပွဲတော် မကျင်းပမီမှာ ကိုယ့်ရဲ့ အိမ်ကို နှစ်သစ်ကူး ပန်းချီကားတွေ၊ ရုပ်ပုံကားချပ်တွေ၊ နံရံချိတ်စာတွေနဲ့ အလှဆင်လေ့ရှိတယ်။ ရုပ်ပုံကားချပ်တွေမှာ အများဆုံးတွေ့ရတာ ကတော့ ဝဝဖြိုးဖြိုးနဲ့ ပျော်ရွှင်ပြီး မုတ်ဆိတ်ကြီး တဖွားဖွားရှိတဲ့ ဖိုးသက်ရှည် နတ်မင်းကြီးရဲ့ပုံပဲ။ တရုတ်တွေဟာ နှစ်သစ်ကူးချိန်မှာ မင်္ဂလာရှိအောင် အိမ်ကို အလှဆင်လေ့ရှိ တယ်။ ဒီလို အလှဆင်တဲ့ အလေ့အထ စုန်မင်းဆက် လက်ထက်ကတည်းက အစပြုခဲ့တာဗျ။ ဒီရုပ် ပုံအားလုံးဟာ အသက်ရှည်ခြင်း၊ စီးပွားဥစ္စာတိုးတက်ခြင်း၊ ကျန်းမာပျော်ရွှင်ခြင်းဆိုတဲ့ မင်္ဂလာကိစ္စ ရပ်တွေကို ကိုယ်စားပြုတယ်။ တရုတ်တွေရဲ့ အယူအဆအရ ကြိုးကြာငှက် သို့မဟုတ် မက်မွန်သီး ဟာ ကျန်းမာခြင်း၊ အသက်ရှည်ခြင်းကို သင်္ကေတပြုတယ်။ ဆီးတော်သီး သို့မဟုတ် ဂန္ဓာပန်းဟာ စီးပွား ဥစ္စာတိုးတက်ခြင်း၊ ပျော်ရွှင်ခြင်းကို ကိုယ်စားပြုတယ်။ ကျမ်းစာအုပ်ကြီးထဲမှာ ဖော်ပြထားတဲ့ တရုတ်ရှေးဟောင်းဒဏ္ဍာရီ အချက်အလက်တွေကတော့ အတော်လေးကို ပြည့်စုံနေတယ်ဗျ”

ဟု ပြောလေရာ စုံထောက်ဦးပေါ်ဦးကြီးက ကမန်းကတန်း လက်ကာပြရင်း

“တော်ပါတော့ဗျာ၊ ကိုမင်းအောင် ပြောတဲ့ ဟာတွေကို ကျုပ်တို့ ဘယ်လိုမှ နားမလည်ဘူး၊ နားထောင်ရတာ လည်း အင်မတန် ပျင်းဖို့ကောင်းတယ်၊ လောလောဆယ် ကျုပ်တို့ ပေါက်စီ စားချင်တယ်၊ လက်ဖက်ရည်သောက်မယ်”

ဟု ပြောလေရာ ဆားပုလင်းမင်းအောင်က သူ၏ နေအိမ်တွင် ခေါ်ထားသော လူငယ်လေး အား လက်ဖက်ရည်နှင့် ပေါက်စီများကို ပြင်ဆင်ခိုင်းလိုက်လေ၏ ။

ထိုအခါ ကျွန်ုပ်တို့ စုံထောက်ကျော်နှစ်ဦးသည် ဆားပုလင်းမင်းအောင် တည်ခင်းသော လက်ဖက်ရည်နှင့် ပေါက်စီများကို မြိန်ယှက်စွာ စားသောက်ကြလေ၏ ။

ဦးပေါ်ဦးကြီးသည် ပေါက်စီများကို တစ်လုံးပြီးတစ်လုံး ဗိုက်ကားအောင် စားသောက်ပြီး နောက်

“ ကိုမင်းအောင် ကျုပ်တို့ ပုသိမ်ကို ဘယ်တော့သွားမလဲ”

ဟု မေးမြန်းလေ၏ ။ ထိုအခါ ဆားပုလင်းမင်းအောင်က

“ နောက်နေ့ မနက် ပုသိမ်ကို သွားကြမယ်၊ အိုင်ပီတို့ ကျုပ်အိမ်ကို စောစောလာကြဗျာ”

ဟု ပြောလေ၏ ။

ထို့နောက်တွင်မူ ကျွန်ုပ်တို့ စုံထောက်ကျော်များသည် ဆားပုလင်းမင်းအောင်၏ နေအိမ်မှ ပြန်ခဲ့လေတော့၏ ။

*

နောက်တစ်နေ့မနက်၌ ကျွန်ုပ်တို့ စုံထောက်ကျော်သုံးဦးသည်

ရေကြောင်းခရီးဖြင့် ပုသိမ်း သို့ ထွက်လာခဲ့လေ၏။ ပုသိမ်သို့ရောက်သောအခါ
ပုလိပ်ငှာနသို့ သွားရောက်ပြီး လူသတ်မှုနှင့် ပတ်သက်၍
သတင်းစုံစမ်းမေးမြန်းလေ၏။

ထိုအခါ ဌာနအုပ် ဦးဘကြိုင်ဆိုသူက

“လူသတ်မှုက အတော်ထူးဆန်းတဲ့ လူသတ်မှုဖြစ်လို့ ဆရာတို့ကို
အကူအညီတောင်းရ တာပါ။ ကျုပ်တို့ ပုလိပ်တွေ အရည်းအချင်းမရှိလို့ စီအိုင်ဒီကို
ခေါ်ရတာ မဟုတ်ပါဘူး။”

ဟု ခရီးဦးကြိုဆိုလေ၏။

ထိုအခါ စုံထောက်ဦးပေါ်ဦးကြီးက မျက်နှာရှုံ့မဲ့၍

“ခင်ဗျားတို့ ပုလိပ်တွေဟာ အားအားရှိ အင်မတန်ထူးဆန်းတဲ့အမှုတို့၊
သဲလွန်စမပေါ်တဲ့ အမှုတို့ဆိုပြီး ခေါင်းစဉ်လေးတွေ တပ်တယ်၊ ပြီးတော့ ကျုပ်တို့
စီအိုင်ဒီက စုံထောက်တွေကို အလုပ်ရှုပ်အောင် လုပ်တယ်၊ ခင်ဗျားတို့ ပုလိပ်တွေ
အလွန်ဆိုးတယ်”

ဟု ပြောလေရာ ဌာနအုပ်ကြီးက ခေါင်းကုတ်၍

“ကျုပ်တို့ ပုလိပ်တွေ မဆိုးပါဘူး ဆရာတို့ရယ်၊ လူသတ်မှုကြီးက
အတော်ထူးဆန်းလို့ပါ။ သေသူ ဦးထင်ဆိုတဲ့လူက သူတော်ကောင်းကြီးဗျ၊ မြို့ပေါ်မှာ
ဖိနပ်လုပ်ငန်းတစ်ခုရှိတယ်၊ သူဟာ ပုသိမ်မြို့အနီးပတ်ဝန်းကျင်မှာရှိတဲ့
စေတီပုထိုးတွေကို ဦးဆောင်ပြီးတော့ ပြုပြင်နေတဲ့သူပါ။ အလှူအတန်းနဲ့
ပတ်သက်ရင်လည်း အလွန်ရက်ရောတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးပါပဲဗျာ၊ ဘုရားဒကာ၊
ဇရပ်ဒကာကြီးဗျ၊ မြို့ပေါ်မှာ လပြည့်လကွယ်နေတိုင်း လူငယ်တွေကို သူကိုယ်တိုင်
ဦးဆောင်ပြီး အလှူခံလေ့ရှိတယ်၊ အလှူခံလို့ ရတဲ့ ငွေကြေးဥစ္စာတွေကို
ပုသိမ်မြို့အနီးပတ်ဝန်းကျင်မှာ ရှိတဲ့ ဘုရား ကျောင်းကန်တွေကို ပြုပြင်တဲ့နေရာမှာ
အသုံးပြုတယ်၊ ဦးထင်ဆိုတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ဟာ ဘုရား ကျောင်းကန်တွေကို ပြုပြင်ဖို့

ဘယ်လောက်အထိ စိတ်အားထက်သန်သလဲဆိုတော့ သူကိုယ်တိုင်
လူငယ်တွေနဲ့အတူ ဓားသိုင်းစွမ်းရည်ပြပြီး မြို့ထဲမှာ လှည့်လည်အလှူခံလေ့ရှိတယ်။
လပြည့်၊ လကွယ်နေ့တွေဆိုရင် မြို့ပေါ်က လူတွေဟာ ဦးထင်တို့လူငယ်တွေရဲ့
ဓားသိုင်းစွမ်းရည်ပြပွဲကို ကြည့်ချင်တဲ့အတွက် စောင့်မျှော်တယ်ဗျ။ သူတို့ဟာ
တစ်ပတ်နဲ့တစ်ပတ် မရိုးအောင် ပြသလို့ ကြည့်တဲ့လူတွေ အလွန် နှစ်သက်ကြတယ်။
ဦးထင်ဟာ သိုင်းပညာနဲ့ ပတ်သက်ရင် ဆရာ တစ်ဆူ ဖြစ်လောက်အောင်
ကျွမ်းကျင်တယ်။ သူဟာ မြို့ပေါ်မှာ ဝါသနာပါတဲ့လူငယ်တွေကို စုပြီး
သိုင်းပညာသင်ပေးတယ်။ ပြီးတော့ လပြည့် လကွယ်နေ့တွေမှာ သူနဲ့အတူ
သိုင်းစွမ်းပြပြီး အလှူခံစေတယ်။ ဒီလောက်သိုင်းပညာ ထူးပြီး စေတနာသဒ္ဓါ တရား
ထက်သန်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးကို လူသတ်သမားက လူပေါင်းများစွာရဲ့ ရှေ့မှာပဲ
ရက်ရက်စက်စက် တိုက်ခိုက်သွားတယ်”

ဟု ပြောလေရာ စုံထောက်ဦးပေါ်ဦးကြီးက မျက်လုံးပြူးသွားပြီး

“ဘာ . . . လူသတ်သမားဟာ လူပေါင်းများစွာရဲ့ ရှေ့မှာပဲ ဘုရားလူကြီး
ဦးထင်ကို တိုက်ခိုက်သွားတယ် ဟုတ်လား၊ ခင်ဗျားတို့ မြို့က လူတွေထဲက အဲဒီ
လူသတ်သမားကို ဝိုင်းပြီး မဖမ်းကြဘူးလား”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။ ထိုအခါ ဌာနအုပ်က

“လူသတ်သမားဟာ ပိရီလွန်းတဲ့အတွက် ကျုပ်တို့မြို့က လူတွေ
မျက်စိလည်သွားတယ်ဗျ။ လူသတ်သမားဟာ ကြံ့ရည်ဖန်ရည် အလွန်ကောင်းပြီး
သိုင်းပညာမှာလည်း အဆင်မြင့်ပုံရတယ်။ ဘုရားလူကြီး ဦးထင်နဲ့ လူငယ်တွေဟာ
ဓားသိုင်းစွမ်းရည်ပြပြီး အလှူခံတဲ့အခါတိုင်း ရှေးမြန်မာ
စစ်သည်အဝတ်အစားတွေကို ဝတ်ဆင်လေ့ရှိတယ်။ ဒီလို ရှေးမြန်မာစစ်သည်တွေရဲ့
ဝတ်စုံကို ဝတ်ဆင်ခြင်းအားဖြင့် မြန်မာတို့ရဲ့ မျိုးချစ်စိတ်ဓာတ် ရှင်သန်စေပြီး
ဇာတိသွေး၊ ဇာတိမာန် တက်ကြွစေတယ်လို့ ဦးထင်က လူငယ်တွေကို
အမြဲပြောဆိုလေ့ရှိတယ်။ ဦးထင်ဟာ ရှေးမြန်မာ့ တပ်မတော်က ဗိုလ်တစ်ဦးရဲ့

ဝတ်စားဆင်ယင်ပုံအတိုင်း ဝတ်ဆင်တယ်၊ ဦးထင်ရဲ့ တပည့်ကလေးတွေကတော့ မြန်မာတပ်မတော်က ရဲမက်ဗိုလ်ပါတွေ ဝတ်ဆင်တဲ့အတိုင်း ဝတ်ဆင်လေ့ရှိတယ်၊ ဦးထင်တို့ အဖွဲ့ သိုင်းစွမ်းရည်ပြပြီး အလှူခံလာတဲ့အခါ မြို့သူမြို့သားတွေဟာ အင်မတန်မှ ဇာတိသွေး၊ ဇာတိမာန် တက်ကြွကြပါတယ်၊ မြို့သူ မြို့သားတွေရဲ့ ရင်ထဲမှာ ရှေးခေတ်မြန်မာ တပ်မတော်က စစ်သည်ရဲမက်ဗိုလ်ပါတွေ လာရောက်ပြီး အစွမ်းပြနေသလားလို့တောင် ထင်မှတ် မှားကြတယ်၊ အဲဒီ နေ့က ဘုရားလူကြီး ဦးထင်တို့လူစု သိုင်းစွမ်းရည်ပြပြီး အလှူခံနေတုန်းမှာပဲ လူသတ်သမားဟာ ရှေးခေတ်ရဲမက်ဗိုလ်ပါ အဝတ်အစားဝတ်ဆင်ပြီး ပုံမှားရိုက်သွားတယ်၊ ဦးထင် ဟာ လူသတ်သမားကို သူနဲ့ သိုင်းစွမ်းရည်ပြနေတဲ့ ကလေးပဲလို့ ထင်မိတယ်၊ ဒါကြောင့် အေးအေး ဆေးဆေး ယှဉ်ပြိုင်တိုက်ခိုက်နေတုန်းမှာပဲ လူသတ်သမားက ဦးထင်ကို အပြင်းအထန် တိုက်ခိုက် တော့တယ်”

ဟု ပြောလေရာ ကျွန်ုပ်က ဝင်ရောက်၍

“ ဒါနဲ့နေပါဦး၊ ဦးထင်တို့ လူစု သိုင်းစွမ်းရည်ပြတယ်ဆိုတာ တကယ့်လက်နက် အစစ်တွေ နဲ့ ပြတာလား”

ဟု မေးမြန်းလေ၏ ။ ထိုအခါ ဌာနအုပ် ဦးဘကြိုင်က ခေါင်းညိတ်၍

“ ဟုတ်ပါတယ်၊ ဦးထင်တို့လူစုဟာ မြို့ကလူတွေ ပိုပြီးတော့ စိတ်လှုပ်ရှားအောင်လို့ ဓား လှံလက်နက်အစစ်တွေကို သုံးပြီး သိုင်းစွမ်းရည်ပြလေ့ရှိတယ်၊ ဒါကြောင့်လည်း လူသတ်သမားက ဒီအခွင့်အရေးကို အရယူသွားပြီး ဦးထင်ကို တိုက်ခိုက်သွားတာပဲ”

ဟု ပြောလေ၏ ။ ထိုအခါ ဦးပေါ်ဦးကြီးက ဝင်ရောက်၍

“လူသတ်သမားက သူ့ကို အပြင်းအထန် တိုက်ခိုက်တာကို ဦးထင်က ပြန်ပြီး ခုခံဖို့ မကြိုးစားဘူးလား”

ဟု မေးမြန်းလေ၏ ။ ထိုအခါ ဌာနအုပ် ဦးဘကြိုင်က

“ဦးထင်ဟာ ရဲမက်ဗိုလ်ပါ အဝတ်အစား ဝတ်ဆင်ထားတဲ့ လူငယ်ကို သူ့ရဲ့ တပည့်က လေးတွေ မဟုတ်ကြောင်း ရိပ်စားမိသွားတယ်။ သူတို့နှစ်ယောက်ဟာ အပြန်အလှန်စကားနဲ့လည်း ပြောဆိုခဲ့သေးတယ်။ နောက်တော့ ဘုရားလူကြီးဦးထင်ဟာ လူငယ်ကို ယှဉ်ပြိုင်ပြီး မတိုက်ခိုက် နိုင်တော့ဘဲ အသက်ဆုံးခံလိုက်ရတာ ပဲ”

ဟု ပြောလေ၏။ ထိုအခါ ဆားပုလင်းမင်းအောင်က ဝင်ရောက်၍

“ဘုရားလူကြီး ဦးထင် ပရိသတ်တွေ အများကြီးထဲမှာ သေဆုံးသွားပေမဲ့ ကြည့်ရှုနေတဲ့ သူတွေကတော့ အင်မတန်ကောင်းတဲ့ ပြကွက်တစ်ခုပဲလို့ ထင်မှတ်နေပုံရတယ်”

ဟု ဝင်ရောက်၍ မှတ်ချက်ပြုလေ၏။ ဌာနအုပ် ဦးဘကြိုင်က ခေါင်းညိတ်၍

“ဟုတ်ပါတယ်ဗျာ၊ အဲဒီ နေ့က ကြည့်ရှုတဲ့လူတွေက ဦးထင်နဲ့ လူသတ်သမား အသက်လုပြီး တိုက်ခိုက်တာကို သိုင်းစွမ်းရည်ပြတယ်ထင်ပြီး လက်ခုပ်လက်ဝါးတီးပြီး အားပေး ခဲ့ကြတယ်။ လူသတ်သမားက ဦးထင်လဲကျသွားတဲ့နောက်ပိုင်းမှာ လူအုပ်ထဲကနေ ခြေရာ ဖျောက်ပြီး ဦးထင်ရဲ့အိမ်ကို ရောက်သွားတယ်။ အိမ်မှာ ဦးထင်ရဲ့ ထမင်းချက် အဒေါ်ကြီး တစ်ယောက်သာ ရှိတယ်။ လူသတ်သမားဟာ ရှေးခေတ်စစ်သည်ရဲမက်အဝတ်အစား ဝတ်ဆင် ထားတဲ့အတွက် ထမင်းချက် အဒေါ်ကြီးကလည်း ဦးထင်ရဲ့ တပည့်တစ်ယောက်လို့ပဲ ထင်မိတယ်။ သူဟာ ဘုရားခန်းထဲမှာရှိတဲ့ အင်မတန် ရှေးကျတဲ့ မြဘုရားကို အရယူခဲ့တယ်။ လူသတ်သမားရဲ့ လက်ထဲကို မြဘုရားရောက်တဲ့အခါမှ ထမင်းချက်အဒေါ်ကြီးကို ဦးထင်က ပင့်ဆောင်ခိုင်းလို့ ပင့်ဆောင်တာလို့ ပြောပြီး အဲဒီ နေရာကနေ ခြေရာဖျောက်လွှတ်သွားတယ်။ နောက်တော့ မြို့ လူထုက ဦးထင် ဓားဒဏ်ရာနဲ့ သေဆုံးကြောင်း သိရတော့မှ အသတ်ခံရကြောင်း သိလိုက်တယ်”

ဟု ပြောလေ၏။ ထိုအခါ ဆားပုလင်းမင်းအောင်က မျက်မှောင်ကြုတ်၍ စဉ်းစားလိုက်ပြီး

“ဒါဆိုရင်တော့ လူသတ်သမားဟာ ရှေးခေတ်ရဲမက်စစ်စစ်တွေလို ဝတ်ဆင်ထားတဲ့ အတွက် သူ့ကို ခေတ်ပေါ်အဝတ်အစား ဝတ်ဆင်ပေးလိုက်ရင် ဘယ်သူမှ မှတ်မိမှာ မဟုတ်ဘူး၊ ဒါကြောင့် လူသတ်သမားဟာ ရဲမက်စစ်သည်အဝတ်အစားချွတ်လိုက်ပြီး ခေတ်ပေါ် အဝတ်အစား ပြန်ဝတ်လိုက်ရင် အသတ်ခံရတဲ့ ဦးထင်ဘေးမှာ ရောက်နေတာတောင် မြို့လူထုက မှတ်မိမှာ မဟုတ်ဘူး၊ ဒါဆိုရင်တော့ လူသတ်သမားဟာ ပုသိမ်းကနေ အေးအေးဆေးဆေး လွတ်မြောက် သွားမှာ သေချာတယ်”

ဟု မှတ်ချက်ချလေ၏။ ထို့နောက် တစ်စုံတစ်ရာကို မျက်မှောင်ကြုတ်၍ စဉ်းစားပြီး

“တစ်ခုတော့ ရှိတယ်ဗျို့၊ လူသတ်သမားဟာ ရှေးခေတ် ရဲမက်စစ်သည်အဝတ်အစားကို ဘယ်နေရာမှာ သွားပြီးလဲလှယ်ဝတ်ဆင်လိုက်လဲ ဆိုတာ ကျုပ်တို့ စုံစမ်းဖို့လိုတယ်၊ ဒါဟာ အဓိက အချက်ပဲ၊ နောက်ပြီးတော့ လူသတ်သမားဟာ ရဲမက်စစ်သည် အဝတ်အစားကို ဘယ်ကရလဲ ဆိုတာ စုံစမ်းရမယ်”

ဟု ပြောလေ၏။ ထိုအခါ ဌာနအုပ် ဦးဘကြိုင်က

“ကျွန်တော်တို့လည်း လူသတ်သမားဟာ ရဲမက်စစ်သည်အဝတ်အစားကို ဘယ်ကရသလဲ ဆိုတာ စုံစမ်းပြီးပါပြီ၊ ဦးထင်ရဲ့ တပည့်တွေဆီမှာ ရဲမက်စစ်သည်အဝတ်အစား တစ်စုံစီပဲ ရှိကြတယ်”

ဟု ပြောလေ၏။

ထိုအခါ ဆားပုလင်းမင်းအောင်က မျက်မှောင်ကြုတ်၍

“ ဦးထင်တို့လူစုဟာ ရဲမက်စစ်သည်အဝတ်အစားတွေကို
ဘယ်ကရယူသလဲဆိုတာ ကျုပ်တို့ စုံစမ်းကြည့်ရမယ် ”

ဟု ပြောပြီး ဦးထင်၏ အဖွဲ့တွင် ပါဝင်သော လူငယ်လေးများကို
တစ်ယောက်ပြီး တစ်ယောက် မေးမြန်းကြည့်လေ၏ ။

ထိုအခါ လူငယ်တစ်ဦးက ရဲမက်စစ်သည်အဝတ်အစားများကို
မြို့လယ်ခေါင်ရှိ ဇာတ်အဖွဲ့ များအတွက် ဝတ်စုံချုပ်ပေးလေ့ရှိသော ဒေါ်ခင်ရီထံတွင်
ရနိုင်ကြောင်း ပြောလေ၏ ။

၎င်းတို့ အဝတ်အစားများမှာလည်း ဒေါ်ခင်ရီထံမှ ချုပ်လုပ်ထားကြောင်း
ပြောလေ၏ ။ မြို့ ဘယ်ခေါင်ရှိ ဒေါ်ခင်ရီဆိုသော အဘွားကြီး၏ အိမ်သို့
ထွက်ခဲ့လေ၏ ။

အဘွားကြီး အိမ်မှာ နှစ်ထပ်ပျဉ်ထောင်အိမ်ကြီးဖြစ်ပြီး အိမ်ကြီး၏
အောက်ထပ်တစ်ခုလုံး ဇာတ်အဖွဲ့နှင့်ဆိုင်သော အဝတ်အစားများနှင့် ပြည့်နှက်နေ၏
။

ဆားပုလင်းမင်းအောင်သည် ဒေါ်ခင်ရီဆိုသော အဘွားကြီးကို
တွေ့ခွင့်တောင်းပြီး ဒေါ်ခင်ရီ ကြီးထွက်လာသောအခါ

“ ဒီမှာ အဒေါ် ကျွန်တော်တို့ကို မေးခွန်းလေးတွေ နည်းနည်းလောက်
မေးခွင့်ပြုပါ”

ဟု ပြောလေ၏ ။ ထိုအခါ ဒေါ်ခင်ရီဆိုသော အဘွားကြီးက
ခေါင်းညိတ်၍

“ မေးချင်တာ မေးလို့ရပါတယ်”

ဟု ပြောလေ၏ ။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်က

“ အခု ရက်ပိုင်းအတွင်းမှာ ရဲမက်စစ်သည်အဝတ်အစား အဒေါ်ဆီမှာ

အပ်ထားတဲ့ လူရှိ သလား”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။ ထိုအခါ ဒေါ်ခင်ရီက သက်ပြင်းချ၍

“မောင်ရင်တို့က စုံထောက်တွေ ထင်တယ်၊ အဒေါ်ရှင်းရှင်းပဲ ပြောမယ်၊ လွန်ခဲ့တဲ့ ဆယ်ရက်လောက်က ရဲမက်စစ်သည် အဝတ်အစားကို အဒေါ်ဆီမှာ လူတစ်ဦးက လာပြီး ချုပ်ဖို့ အပ်နှံခဲ့တယ်၊ လွန်ခဲ့တဲ့ရက်က ဘုရားလူကြီး ဦးထင်ကို လုပ်ကြံသွားတဲ့ လူသတ်သမားက အဒေါ် ဆီက ဝတ်စုံနဲ့ လုပ်ကြံသွားတာပဲ ဖြစ်လိမ့်မယ်၊ အဒေါ် သူ့ကို ရဲမက်စစ်သည် အဝတ်အစား ချုပ်ပေးတာ နောင်တရလို မဆုံးပါဘူး၊ အဲဒီ တုန်းက သူဟာ သူတို့ ဇာတိမြေကို ပြန်ပြီး ရဲမက်စစ် သည်အဝတ်အစားနဲ့ အလှူခံချင်လို့ ဆိုပြီး အဒေါ် ဆီမှာ ဝတ်စုံတစ်စုံ ချုပ်သွားခဲ့တယ်၊ သူဟာ အရပ်မြင့်ပြီး အလွန်ဆွဲဆောင်အားကောင်းတဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်ပဲ၊ စကားအပြောအဆို ရည်မွန်ပြီး ပညာတက်တစ်ယောက်နဲ့ အမူအရာမျိုးရှိတယ်”

ဟု ပြောပြလေ၏။

ဆားပုလင်းမင်းအောင်သည် ဒေါ်ခင်ရီကြီးကို ကျေးဇူးတင်ကြောင်း ပြော၍ သူမ၏ နေအိမ်မှ ထွက်ခဲ့လေ၏။ လမ်းခရီး၌ ဆားပုလင်းမင်းအောင်က

“လူသတ်သမားဟာ နယ်နယ်ရရလူတော့ မဟုတ်ဘူးဗျို့၊ ကျုပ်တို့နဲ့ ပညာချင်းသာ မကဘူး၊ လက်ရုံးရည်ရော၊ နှလုံးရည်ပါ ပြိုင်ရမဲ့ သဘောပဲ”

ဟု ပြောလေ၏။ ထိုအခါ စုံထောက်ဦးပေါ်ဦးကြီးက

“ဟဲ . . . ဟဲ . . . ဒါဆိုရင်တော့ ကျုပ်တို့လူကို ပွဲကြီးပွဲကောင်း ကြည့်ရတော့မယ်ဗျို့”

ဟု ပြောလေ၏။

ထိုနောက်တွင်မူ ဆားပုလင်းမင်းအောင်သည် မြင်းလှည်းတစ်စီးကို

ငှား၍ ပုသိမ်မြို့ တောင်ဘက်သို့ သွားလာခဲ့လေ၏။

ကျွန်ုပ်နှင့် စုံထောက်ဦးပေါ်ဦးကြီးသည် ဘုမသိ ဘမသိဖြင့် ဆားပုလင်းမင်းအောင်၏ အနောက်မှ လိုက်ခဲ့လေတော့၏။

မြင်းလှည်းဖြင့် ငါးမိုင်ခရီးမျှသွားပြီးနောက် ထိုစေတီပုထိုးများ၏ မလှမ်းမကမ်းတွင် လွန်စွာ ဆန်းကြယ်သော ရေကန်ကြီးနှစ်ကန်ကိုလည်း တွေ့ရလေ၏။

ဆားပုလင်းမင်းအောင်က မြင်းလှည်းသမားကို ထိုနေရာတွင် ခေတ္တစောင့်ရန်ပြောပြီး ရှေးဟောင်းစေတီပုထိုးများကို လှည့်လည်ကြည့်ရှုလေ၏။

စုံထောက်ဦးပေါ်ဦးကြီးက ရေကန်နှစ်ကန်ကို ကြည့်၍

“ကြည့်စမ်း... ကိုမင်းအောင်၊ ရှေ့က ရေကန်နှစ်ကန်ဟာ အလွန်ထူးခြားပါလားဗျာ၊ တစ်ကန်ထဲက ရေတွေက နောက်နေတယ်၊ တစ်ကန်ထဲက ရေတွေက ကြည့်နေပါလား။”

ဟု ပြောလေ၏။ ထိုအခါ ဆားပုလင်းမင်းအောင်က ခေါင်းညိတ်၍

“တကယ်တော့ ဒီရေကန်ကြီးနှစ်ကန်ဟာ အလွန်ထူးဆန်းတဲ့ ရေကန်ကြီးတွေပဲဗျာ၊ ဒီထဲက ရေကန်နှစ်ကန်ဟာ ကျိန်စာသင့်နေတယ်လို့တောင် ပြောလိုရတယ်”

ဟု ပြောလေရာ ကျွန်ုပ်နှင့် စုံထောက်ဦးပေါ်ဦးကြီးသည် ဆားပုလင်းမင်းအောင်၏ မျက်နှာကို စိတ်ဝင်စားဟန်ဖြင့် ကြည့်လိုက်လေ၏။

ဆားပုလင်းမင်းအောင်က ရေကန်၏ အနီးတွင် မြင်ရသော စေတီကို လက်ညှိုးညွှန်ပြ၍

“ဒီဘုရားကို ရေကြည်ရေနောက်ဘုရားလို့ ခေါ်ကြတယ်၊ မူလက ဒီဘုရားရဲ့ အမည်ဟာ ဖောင်တော်ဦးစေတီလို့ အမည်တွင်တယ်၊ နောက်ကျတော့

ဖောင်တော်ဦးစေတီကနေ ချမ်းသာကြီး စေတီလို့ နာမည်တွင်တယ်။ ယခုခေတ်တော့
ရေကြည် ရေနောက်ဘုရားလို့ပဲ လူသိများကြတယ်။ လွန်ခဲ့တဲ့နှစ်ပေါင်းများစွာက
မွန်မင်းသမီး ဝိဟာရဒေဝီဟာ သူ့ရဲ့မောင်တော်ဖြစ်တဲ့ ဗြဟ္မာဒေဝ မင်းသားနဲ့
စိတ်ဝမ်းကွဲပြီးတော့ ပုသိမ်ဘက်ကို ထွက်ခဲ့တယ်။ ဒီအရပ်ကို ရောက်တော့
စေတီဟောင်း တစ်ဆူကို ဖူးဖျော်ရတယ်။ ဒီစေတီဟာ ဟိုအရင်တုန်းက
မဏိစည်သူမင်းကြီး တည်းထားကိုးကွယ်ခဲ့တဲ့ ဖောင်တောင်ဦးစေတီပဲ။
မဏိစည်သူမင်းကြီးရဲ့ ဖောင်တော်ဦး တိုက် ဆိုက်ကပ်တာကို အစွဲပြုပြီးတော့
ဖောင်တော်ဦးစေတီလို့ ဘွဲ့အမည်သတ်မှတ်လိုက်တာပဲ။ မင်းသမီး ဝိဟာရဒေဝီဟာ
ဖောင်တော်ဦးစေတီရဲ့အနီးမှာ ရေကန်ကြီးတစ်ကန်ကို တူးဖော်ခဲ့တယ်။
ဒီရေကန်တူးဖော်ရခြင်းရဲ့ ရည်ရွယ်ချက်ကြောင့်ပဲ။ မွန်မင်းသမီး ဝိဟာရဒေဝီဟာ
ရေကန်ကို တူးဖော်ပြီးတော့ ဒီရေကန်ထဲမှာရှိတဲ့ရေကို သောက်သုံးမိတဲ့
သတ္တဝါမှန်သမျှ ဘေးဒုက္ခအမျိုးမျိုးနဲ့ ရင်ဆိုင်ကြုံတွေ့ပြီး
သေကြေပျက်စီးကြပါစေလို့ ကျိန်ဆိုခဲ့တယ်။ ရေရဲ့အဆင်းသဏ္ဌာန်မှာလည်း မြင်ရုံနဲ့
နောက်ကျိပြီးတော့နေပါစေဆိုပြီးတော့ ကျိန်စာတိုက်ခဲ့တယ်။ ဒါကြောင့် ဒီရေကန်ရဲ့
အဆင်းသဏ္ဌာန်ဟာ ဒီနေ့အချိန်ထိ နောက်ကျိပြီးတော့ နေတာပဲ။ မွန်းမင်းသမီး
ဝိဟာရဒေဝီဟာ အရင်တုန်းက မဏိစည်သူ မင်းတည်ထားခဲ့တဲ့ စေတီပေါ်ကနေ
ထပ်မံပြီးတော့ ချမ်းသာကြီးစေတီ ဆိုပြီး ဘုရားတည်ခဲ့တယ်။ မွန်မင်းသမီး
ဝိဟာရဒေဝီ ဘုရားတည်ပြီးနောက် နောင်တော်ဖြစ်တဲ့ ဗြဟ္မာဒေဝမင်းသား
စစ်သည်ဗိုလ်ပါအပေါင်းနဲ့ နှမတော်ကို ရှာပုံတော်ဖွင့်ခဲ့တယ်။ နှမတော်
တည်ထားကိုးကွယ်ခဲ့တဲ့ ချမ်းသာကြီးစေတီအနီးကို ရောက်တော့
မောင်တော်ရဲ့တပ်တော်မှာ ဆင်းတော်တစ်စီးဟာ နှမတော် တူးဖော်ခဲ့တဲ့
ရေနောက်ကန်ထဲက နေတွေကို သောက်သုံးပြီး ချက်ချင်း သေဆုံးသွားတာကို
မြင်လိုက်တယ်။ မောင်တော် ဗြဟ္မာဒေဝမင်းသားဟာ တပ်တော်က ဆင်ကို
ကြည့်ပြီးတော့ နှမတော်ရဲ့အကြံဖြစ်ကြောင်း ရိပ်စားမိသွားတယ်။
နှမတော်ကျိန်ဆိုခဲ့တဲ့ ရေကန်အနီးမှာ ရေကန်သစ်တစ်ခု တူးဖော်ဖို့လည်း

ဆုံးဖြတ်လိုက်တယ်။ မောင်တော်ဗြဟ္မာဒေဝ ဟာ ရေကန်အသစ်ကို တူးဖော်ပြီးနောက် အပြစ်မဲ့၍ မသိနားမလည်သောသူများ၊ နှမတော်၏ ရေကန်မှ ရေကို သောက်သုံးမိလျှင် ဘေးဒုက္ခများဆိုက်ရောက်ပါက ငါ၏ ရေကန်မှ ရေကြည်ရေ အေးကို သောက်သုံးလိုက်ခြင်းအားဖြင့် ဘေးရန်အပေါင်းမှ ကင်းလွတ်ပါစေ။ ငါ၏ ရေကန်မှ ရေသည်လည်း ကြည့်လင်အေးမြသော အဆင်းသဏ္ဌာန်ကို ဆောင်ပါစေလို့ အဓိဋ္ဌာန်ပြုပြီး ထိုရေ ကန်ကို တူးဖော်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်တယ်။ ဒီရေကန်ထဲက ရတဲ့ရေတွေနဲ့ စေတီငယ်တစ်ဆူကို ထပ်မံ တည်ပြုပီး စကြာမုနိဘုရားလို့ အမည်သတ်မှတ်ခဲ့တယ်။ ဒါကြောင့် လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်ပေါင်းများစွာက မွန်မင်းသမီး ဝိဟာရဒေဝီနဲ့ မောင်တော် ဗြဟ္မာဒေဝမင်းသားတို့ တူးဖော်ခဲ့တဲ့ရေကန်ဟာ ဒီနေ့ ဒီအချိန်ထိ ရေကန်တစ်ကန်ဟာ နောက်ကျိနေပြီး တစ်ကန်ဟာ ကြည်လင်အေးမြတဲ့အဆင်းကို ဆောင်နေတယ်”

ဟု ပြောလေရာ စုံထောက်ဦးပေါဦးကြီးက ခေါင်းကုတ်၍

“ရေနောက်ကျိနေတဲ့ ကန်ထဲက ရေတွေကို သောက်သုံးကြည့်ရင် ဘယ်လို ဖြစ်သွားမယ် ထင်သလဲ”

ဟု မေးလိုက်လေ၏ ။ ထိုအခါ ဆားပုလင်းမင်းအောင်က ရယ်မော၍

“ဒါကတော့ ဘယ်သူမှ စွန့်စားဝံ့တဲ့အလုပ်ဟုတ်ဘူးဗျာ၊ ခင်ဗျားကိုယ်တိုင် စွန့်စားကြည့် မယ်ဆိုရင်တော့ အဖြေမှန်ကို သိရမှာပဲ”

ဟု ပြောလေရာ စုံထောက်ဦးပေါဦးကြီးသည် ကမန်းကတန်း ခေါင်းခါယမ်းလိုက်ပြီး

“အမလေး . . . ဒီလိုတော့ မစွန့်စားရဲပါဘူးဗျာ၊ ကျုပ်မိန်းမ မုဆိုးမ ဖြစ်သွားပါဦးမယ် ”

ဟု ပြောကာ တဟားဟား ရယ်မောနေတော့၏ ။

ထို့နောက်တွင်မူ ဆားပုလင်းမင်းအောင်သည်
ရေကြည်ရေနောက်ဘုရားအနီးတွင် လှည့် လည်ကြည့်ရှုနေလေ၏။

ထိုအခါ စုံထောက်ဦးပေါ်ဦးကြီးက ကျွန်ုပ်ဘက်သို့ လှည့်၍
လေသံတိုးတိုးဖြင့်

“ ကိုမင်းအောင်ဟာ ပုသိမ်မြို့မှာ လူသတ်မှုရဲ့ သဲလွန်စကို မရှာဘဲ
ကျုပ်တို့ကို ဘုရားဖူး ခေါ်လာတယ်”

ဟု ပြောလေ၏။ ထိုအခါ ဆားပုလင်းမင်းအောင်က
ကျွန်ုပ်ဘက်သို့လှည့်၍ ခေါင်းခါယမ်း လိုက်ပြီး

“ ရေကြည်ရေနောက်ဘုရားကိုလာတာ ဘုရားဖူးရုံ သက်သက်
မဟုတ်ဘူးဗျ၊ ကျုပ်စိတ်ထဲ မှာ လူသတ်တရားခံဟာ
ရေကြည်ရေနောက်ဘုရားဘက်ကို ရောက်လာမယ်လို့ ထင်မြင်မိတယ်၊
ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ဒီအရပ်မှာ လူသူကင်းရှင်းတဲ့အတွက် သူ့ရဲ့
ရှေးခေတ်စစ်သည်တော် အဝတ်အစားကို ဒီနေရာမှာပဲ ခေတ်ပေါ်အဝတ်အစားနဲ့
လဲလှယ်ပြီး ဝတ်ဆင်နိုင်တယ်”

ဟု ပြောရင်း ဇရပ်ပတ်ဝန်းကျင်အနှံ့ လှည့်လည်ရှာဖွေရင်း
ချုံပုတ်တစ်ခုအနီးသို့ ရောက် သောအခါ အတွင်းသို့ လက်ဖြင့် နှိုက်လိုက်၏။

ထိုအခါ ဆားပုလင်းမင်းအောင်၏ လက်ထဲသို့
ဘော်ကြယ်စေ့လေးတစ်စေ့ ရရှိလာ၏။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်က
ထိုဘော်ကြည်စေ့လေးကို ကြည့်၍ ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညိတ်လိုက်ပြီး

“ လူသတ်သမားဟာ ဘုရားလူကြီးဦးထင်ကို လုပ်ကြံသတ်ဖြတ်ပြီးတော့
ရေကြည်ရေ နောက်စေတီက အုပ်လှေကားထစ်တွေမှာထိုင်ပြီး သူ့ရဲ့
အဝတ်အစားတွေကို လဲလှယ်ဝတ် ဆင်ခဲ့တာပဲ၊ ပြီးတော့ ရှေးခေတ်စစ်သည်
အဝတ်အစားတွေကို ဟောဒီချုံပုတ်ထဲ မှာ ဝှက်ထား လိုက်တယ်”

ဟု ပြောလေ၏။ ထိုအခါ စုံထောက်ဦးပေါ်ဦးကြီးက

“လူသတ်သမား ချုံပုတ်ထဲမှာ ငှက်ထားတဲ့ ရှေးခေတ် စစ်သည်တော် အဝတ်အစားတွေ ဟာ ဘယ်ရောက်သွားသလဲ”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။ ထိုအခါ ဆားပုလင်းမင်းအောင်က အနီး ပတ်ဝန်းကျင်ကို မျက်လုံး ဝေ့ကြည့်၍

“ရှေးခေတ်စစ်သည်အဝတ်အစားကို ဒီအနီးပတ်ဝန်းကျင်မှာ ကျက်စားတဲ့လူတွေ ရသွား မှာ သေချာတယ်။ အဲဒီ လူ ဘယ်သူလဲ ဆိုတာ ကျုပ်တို့ စုံစမ်းကြည့်ရမယ်”

ဟု ပြောကာ ရေကြည်ရေနောက်ဘုရားဝန်းကျင်သို့ လှည့်လည်ကြည့်ရှုလေ၏။

ထိုသို့ လှည့်လည်ကြည့်ရှုနေရင်း အရိပ်ကောင်းသော ညောင်ပင်ကြီး တစ်ပင်အောက်သို့ ရောက်သောအခါ ညောင်ပင်အောက်၌ သူတောင်းစားလေးတစ်ဦး အိပ်ပျော်နေကြောင်း တွေ့ ရလေ၏။

ဆားပုလင်းမင်းအောင်က သူတောင်းစားလေးအနီးတွင် သွား၍ ထိုင်၍ ဂျန်ပလေးယား စီးကရက်ကို မီးညှိ၍ ဖွာရှိုက်လိုက်၏။

ထိုအခိုက်မှာပင် သူတောင်းစားလေးသည် အိပ်ပျော်နေရာမှာ လန့်နိုးသွားပြီး ဆားပုလင်း မင်းအောင်တို့ကို အထိတ်တလန့် ကြည့်လေ၏။

ဆားပုလင်းမင်းအောင်က သူ၏ အိတ်ထဲမှ ငွေစက္ကူတစ်ရွက်ကို ထုတ်၍ သူတောင်းစား လေးရှေ့၌ ချပေးလိုက်ပြီး

“လွန်ခဲ့တဲ့နေ့က ဘုရားအနီးက ချုံပုတ်ထဲက ရခဲ့တဲ့ ရှေးခေတ်စစ်သည်တော်ဝတ်စုံကို ဦးတို့ကို ပြန်ရောင်းပါလား”

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

ထိုအခါ သူတောင်းစားလေးက ဆားပုလင်းမင်းအောင်ကို
မယုံနိုင်ဟန်ဖြင့် ကြည့်၍

“ ဦးတို့ပြောတာ ကျွန်တော် နားမလည်ဘူး၊
ရေကြည်ရေနောက်ဘုရားအနီးမှာ ဘာပစ္စည်း မှ ကျွန်တော် မရပါဘူး”

ဟု ပြောလေ၏။

ထိုအခါ ဆားပုလင်းမင်းအောင်က သူ၏ အိတ်ထဲမှ ငွေစက္ကူတစ်ရွက်ကို
ထပ်မံ၍ ထုတ်ပေး လိုက်ပြီး

“ မင်းက ဦးတို့ကို ပုလိပ်တွေဆိုပြီး ကြောက်နေတာကိုး၊ မင်း
ဘာအန္တရာယ်မှ မဖြစ် စေရဘူး၊ ဒီပစ္စည်းလေးကို ဦးတို့ လက်ထဲကို သာအပ်လိုက်ပါ၊
မင်းဆီမှာ ဒီပစ္စည်းဟာ ဘာမှလည်း အဖိုးမတန်ပါဘူး၊ ဒီအတွက် ငါ့တူမှာ
မှည့်တစ်ပေါက် မစွန်းစေရဘူး”

ဟု ကတိပြုလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ သူတောင်းစားလေးက
ဆားပုလင်းမင်းအောင်ကို သေချာစွာကြည့်ရှု၍

“ ဦးလေး တကယ်ပြောတာလား”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်က ခေါင်းညိတ်၍

“ တကယ်ပါကွာ၊ လွန်ခဲ့တဲ့ရက်က စေတီးအနီးက ကောက်ရခဲ့တဲ့
စစ်သည်တော်ဝတ်စုံကို ဦးလေးတို့ကို ပေးမယ်ဆိုရင် မင်းအတွက် ဦးလေးက
ငွေတစ်ဆယ်တိတိ ပြန်ပေးမယ်ကွာ”

ဟု ပြောလိုက်ရာ သူတောင်းစားလေးသည် အလွန်စိတ်ဝင်စားသွားပြီး

“ ဒါဆိုရင် ဦးလေးတို့ ခဏစောင့်”

ဟု ပြောကာ ဘုရား၏ နံဘေးရှိ လမ်းကလေးမှ ပြေးထွက်သွားလေ၏။
ကျွန်ုပ်က ဆားပုလင်းမင်းအောင်အနီးသို့ ဝင်ထိုက်လိုက်ပြီး

“နေပါဦး ကိုမင်းအောင်၊ ဒီသူတောင်းစားလေးရဲ့ဆီမှာ
ရှေးခေတ်စစ်သည်တော် အဝတ်အစားရှိနေတယ်ဆိုတာ ကိုမင်းအောင်
ဘယ်လိုသိသလဲ”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။ ထိုအခါ ဆားပုလင်းမင်းအောင်က

“လွယ်လွယ်လေးပါဗျ၊ သူတောင်းစားလေးရဲ့ စုတ်ပြနေတဲ့
အကျွကလေးထဲမှ အရောင် တလက်လက်တောက်ပနေတဲ့ ဘော်ကြယ်စေ့လေးတွေ
တွေ့ရတယ်ဗျ၊ ဒါကို ကြည့်ခြင်းအား ဖြင့် ဒီသူတောင်းစားလေးဟာ
ရေကြည်ရေကောက်ဘုရားအနီးမှ ကျက်စားပြီး လူသတ်သမားဝှက် ထားခဲ့တဲ့
စစ်သည်တော်ဝတ်စုံကို ရသွားတယ်ဆိုတာ သေချာသွားပြီ”

ဟု ပြောလေရာ စုံထောက်ဦးပေါ်ဦးကြီးက ဝင်ရောက်၍

“ကိုမင်းအောင်ရဲ့မျက်စိကတော့ ရှင်ပါဗျာ၊ ကျုပ်တို့ကတော့
ဘယ်နေရာ ရောက်ရောက် မျက်စိမရှင်းတဲ့အတွက် ကိုမင်းအောင်ရဲ့
နောက်လိုက်လုပ်နေရတာ ပဲ”

ဟု ပြောကာ တီးတိုးရယ်မောလေတော့၏။

ခဏကြာလျှင် သူတောင်းစားလေးသည် ရှေးခေတ်စစ်သည်တော်
အဝတ်အစားကို ပိုက်၍ ကျွန်ုပ်တို့ထံသို့ ရောက်ရှိခဲ့လေ၏။

ကိုမင်းအောင်သည် သူတောင်းစားလေးထံမှ စစ်သည်တော်
အဝတ်အစားကို ရရှိသော အခါ သူ၏ ကတိအတိုင်း သူတောင်းစားလေးအား
ငွေတစ်ဆယ်တိတိ ပေးလိုက်လေ၏။

သူတောင်းစားလေးသည် သူ၏ လက်ထဲတွင် ငွေတစ်ဆယ်ကို
တစ်လုံးတည်း တစ်ခဲတည်း မရဘူးသဖြင့် လွန်စွာပျော်ရွှင်သွားလေ၏။

ဦးပေါ်ဦးကြီးသည် ကိုမင်းအောင်၏ လက်ထဲတွင်ရှိသော ရှေးခေတ်က

ရဲမက်များဆောင်း လေ့ရှိသော ဦးထုပ်ကို ယူ၍ ဆောင်းကြည့်ကာ

“လူသတ်သမားရဲ့ အကြံပိုင်တယ်ဗျို့၊ ဒီလို ဦးထုပ်ဆောင်းပြီး ဘုရားလူကြီးဦးထင်ကို ဝင်တိုက်ခိုက်လို့ကတော့ မြို့ပေါ်က လူတွေ ဘယ်သူမှ သူ့ရိပ်မိမှာ မဟုတ်ဘူး”

ဟု ပြောလေ၏။ ထိုအခါ ဆားပုလင်းမင်းအောင်က သူတောင်းစားလေ၏ ပခုံးကို ပုတ်၍

“ထိုင်ပါဦး ငါ့တူရား၊ အဲဒီ နေ့က စစ်သည်တော် အဝတ်အစား ဝတ်စားတဲ့လူကို ငါတူ မြင်ခဲ့ သေးလား”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။

ထိုအခါ သူတောင်းစားလေးက ဆားပုလင်းမင်းအောင်၏ မျက်နှာကို ထိတ်လန့်ဟန်ဖြင့် ကြည့်နေလေ၏။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်က သူတောင်းစားလေး၏ ပခုံးကို လက်ဖြင့် တင်၍

“မကြောက်ပါနဲ့ ငါ့တူရား၊ ဦးလေးတို့က ပုလိပ်တွေပေမဲ့ အကြင်နာတရားရှိပါတယ်၊ ငါ့တူကို မှဲ့တစ်ပေါက်မစွန်းစေရဘူး၊ ဦးလေးတို့ကို မြင်တဲ့အတိုင်းသာ ပြောပါ”

ဟု အားပေးစကားပြောလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ သူတောင်းစားလေးက စိတ်အားတက်ကြွ သွားပြီး

“ဟုတ်တယ် ဦးလေး၊ အဲဒီ နေ့က စစ်သည်တော်အဝတ်အစား ဝတ်ဆင်ထားတဲ့လူကို ကျွန်တော် မြင်လိုက်တယ်၊ သူဟာ စစ်သည် အဝတ်အစားကြီးနဲ့ ရေကြည်ရေနောက် ဘုရား ဘက်ကို ရောက်လာတော့ ကျွန်တော် အံ့သြသွားတယ်၊ အဲဒီ တုန်းက ကျွန်တော်က ညောင်ပင် အောက်မှာ တစ်ကိုယ်တည်း အိပ်ပျော်နေတယ်၊ အဲဒီ လူဟာ ရေကြည်ရေနောက်ဘုရား နံဘေးက

လှေကားထစ်တွေမှာထိုင်ပြီး သူ့ရဲ့ စစ်သည်တော် ဦးထုပ်ကို ချွတ်တယ်။ ပြီးတော့ စစ်သည်တော် အဝတ်အစားတွေကို လဲလှယ်ဝတ်ဆင်သွားတယ်။ နောက်ပြီးတော့ စစ်သည်တော် အဝတ်အစား ကို ချုံပုတ်ထဲမှာ လူတွေ မမြင်အောင် ဖွက်ထားလိုက်တယ်”

ဟု ပြောလေရာ ဆားပုလင်းမင်းအောင်က သဘောကျဟန်ဖြင့် လက်ဖျောက်တီးရင်း

“ ဟုတ်ပြီ၊ ဒါဆိုရင် ငါတူဟာ ဦးထုပ်ချွတ်တဲ့လူရဲ့ မျက်နှာကို မြင်ဖူးမှာပဲ၊ မြို့ပေါ်မှာ ဒီလူရဲ့ မျက်နှာကိုမြင်ဖူးတဲ့သူဟာ ငါတူနဲ့ စစ်သည်တော် အဝတ်အစားကို ချုပ်လုပ်ပေးတဲ့ ဒေါ်ခင်ရီဆိုတဲ့ အဒေါ်ကြီးပဲ၊ ဒေါ်ရီကတော့ အသက်ကြီးကို လို့ ထားပါတော့၊ ငါတူက မြင်တဲ့အတိုင်း ဦးလေး တို့ကို ပြန်ပြောပြပါဦး”

ဟု မေးမြန်းလေ၏ ။ ထိုအခါ သူတောင်းစားက

“ စစ်သည်တော်အဝတ်အစား ဝတ်ပြီးလာတဲ့လူက အင်မတန် ရုပ်ရည်ချောမောတယ်၊ သူနဲ့ စစ်သည်တော်အဝတ်အစားဟာ သိပ်ပြီး လိုက်ဖက်တာပဲ၊ ဥပမိရုပ် အတော်ကောင်းတယ်လို့ ဆိုရမယ်”

ဟု ပြောလေ၏ ။ ထိုအခါ ဆားပုလင်းမင်းအောင်က သူတောင်းစားလေး၏ ပခုံးကို ပုတ်၍

“ အဲဒီ လူကို နောက်တစ်ကြိမ်မြင်ရင် မင်းမှတ်မိဦးမှာလား”

ဟု မေးမြန်းလေ၏ ။ ထိုအခါ သူတောင်းစားလေးက ခေါင်းညိတ်၍

“ မှတ်မိတာပေါ့၊ ဦးလေးရယ်၊ သူနဲ့ကျုပ်က အတော်လေး နီးနီးကပ်ကပ် မြင်တွေ့လိုက်တာ ဗျာ”

ဟု ပြောလေ၏ ။

ထိုအခါ ဆားပုလင်းမင်းအောင်သည် သူတောင်းစားလေးထံမှ
မည်သည့်သဲလွန်စမှ မရနိုင် တော့သဖြင့် ဆက်လက်၍ မေးမြန်းခြင်းမရှိတော့ဘဲ
သူတောင်းစားလေး၏ အနောက်ကြောင်း ကိုသာ မေးမြန်းနေလေ၏။

ထိုအခါ သူတောင်းစားလေးသည် မိဘများမရှိတော့ဘဲ တစ်ကိုယ်တည်း
ဘဝတိုက်ပွဲကို ရုန်းကန်နေကြောင်း သိရ၏။

ဆားပုလင်းမင်းအောင်က သူတောင်းစားလေး၏ ပုခုံးကို ပုတ်၍

“တကယ်တော့ ငါ့တူဟာ ခြေလက်တွေ အကောင်းပကတိရှိတယ်၊
ဒါကြောင့် တောင်းရမ်း စားသောက်တဲ့အလုပ်ကို မလုပ်ဘဲ
ကောင်းရောင်းကောင်းဝယ် အလုပ်တစ်ခုကို လုပ်ကိုင်စား သောက် ကြည့်ပါလား။”

ဟု တိုက်တွန်းလေ၏။ ထိုအခါ သူတောင်းစားလေးက
ဝမ်းနည်းဟန်ဖြင့် မျက်လုံးအစုံမှ မျက်ရည်များ စီးကျလာပြီး

“ဦးလေးရယ် ကျွန်တော်လည်း သူတောင်းစားအလုပ်ကို
မလုပ်ချင်ပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ မြို့ပေါ်မှာ လူတွေ အတော်များများဟာ ကျွန်တော့်ကို
သူတောင်းစားလို့ပဲ သိနေကြတယ်၊ ကျွန်တော်မြို့ပေါ်မှာ မြေပဲလိပ်တွေ
လိုက်ပြီးရောင်းဖူးပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ သူတောင်းစားရောင်းတဲ့ မုန့် ကို ရွံ့လို့ဆိုပြီး
လူတွေဟာ ဘယ်သူမှ ဝယ်မစားကြဘူး၊ ဒါကြောင့် မလုပ်ချင်ဘဲ လုပ်နေရတာ ပါ
ဦးလေးရယ်၊ ကျွန်တော့်ရဲ့ သေဆုံးသွားတဲ့ မိဘနှစ်ပါးကတော့
တကယ့်သူတောင်းစား အစစ် တွေပါ၊ အဖေက ခြေတွေ လက်တွေ မကောင်းဘူး၊
အမေကလည်း အဖေ့လိုပဲ ကျန်းမာရေး အင်မတန် ညံ့ဖျင်းပါတယ်”

ဟု ပြောလေ၏။

အခန်း (၂)

ထိုအခါ ဆားပုလင်းမင်းအောင်က သူတောင်းစားလေးကို
ကရုဏာသက်ဟန်ဖြင့် ကြည့် လိုက်ပြီး

“ ကောင်းပြီ၊ ဒါဆိုရင် မင်း ဦးလေးနဲ့ ရန်ကုန်ကို လိုက်ခဲ့ပေတော့၊
ရန်ကုန်မြို့ရောက်ရင် မင်းနဲ့ ရွယ်တူကလေးတွေနဲ့ ဦးလေး သိကျွမ်းအောင်
လုပ်ပေးမယ်၊ ဟိုရောက်တဲ့အခါ နေဖို့ စားဖို့လည်း မပူနဲ့၊ ဦးလေးရဲ့ အိမ်မှာပဲနေပါ၊
ပြီးတော့ ကောင်းရောင်းကောင်းဝယ် အလုပ်တစ်ခုကို လုပ်ကိုင်စားသောက်ပါ”

ဟု ပြောလေရာ သူတောင်းစားလေးသည် အလွန်ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ
ဖြစ်သွားပြီး ဆားပုလင်းမင်းအောင်၏ လက်ကို ကိုင်၍

“ တကယ်ပြောတာလား ဦးလေးရယ်၊ ကျုပ်ကို တကယ်ပဲ ရန်ကုန်မြို့ကို
ခေါ်သွားမှာလား၊ ရန်ကုန်ရောက်ရင် တကယ်ပဲ ကောင်းရောင်းကောင်းဝယ်
အလုပ်တစ်ခုကို လုပ်ကိုင်စားသောက် ရမှာလား”

ဟု မေးမြန်းလေ၏ ။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်က ခေါင်းညိတ်၍

“ တကယ်ပါ ကလေးရယ်၊ ဦးလေးနဲ့ ရန်ကုန်လိုက်ရင် မင်းအတွက်
အစစအရာရာ အဆင်ပြေသွားမှာပါ”

ဟု ပြောလေ၏ ။ ထိုအခါ သူတောင်းစားလေးလည်း
ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာဖြင့်

“ ဒါဆိုရင် ကျွန်တော်ရဲ့ အဝတ်အစားတွေကို ဇရပ်အနောက်မှာ
သွားယူပါမယ်”

ဟု ဆိုကာ ကျွန်ုပ်တို့ကို ထားရှိပြီး ထွက်ခွာသွားလေ၏။

ထိုနောက် စုံထောက်ဦးပေါ်ဦးကြီးက ဆားပုလင်းမင်းအောင်ကို ကြည့်၍

“ ကိုမင်းအောင်ကတော့ အထူးအဆန်းတွေ လုပ်ပြန်ပြီဗျို့၊ ပုသိမ်မြို့က သူတောင်းစား လေးကို စရိတ်ခံပြီး ခေါ်နေပြီ၊ ဟိုရောက်ရင် ဒီကောင်လေးနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ ကိစ္စအဝဝဟာ ကိုမင်း အောင်ရဲ့ ခေါင်းပေါ်မှာပဲ ကျလာမှာနော်”

ဟု ပြောလေ၏။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်က ခေါင်းညိတ်၍

“ ဒီကလေးရဲ့ဘဝဟာ ဘယ်လောက်သနားစရာကောင်းလဲ အိုင်ပီတို့ရယ်၊ သူဟာ သူတောင်းစားအလုပ်ကို မလုပ်ချင်ဘဲနဲ့ လုပ်နေရတာ ဗျ၊ လောကမှ ဒီလိုကလေးတွေ အများကြီး ရှိတယ်၊ လူငယ်လူရွယ်တွေရဲ့ ဘဝအိမ်မက်တွေကို ကျွန်တော် အမြဲတမ်း အလေးအနက်ထား တယ်၊ လူငယ်တွေဟာ ဘဝမှာ ဖြစ်ချင်တာတွေကို ဖြစ်ခွင့်ရှိသည်နှင့်အမျှ သူတို့တွေရဲ့ဘဝဟာ လူကြီးတွေရဲ့ အနာဂတ်နဲ့ မတူဘူးဗျ၊ လူကြီးတွေကတော့ များသောအားဖြင့် ဘဝမှာ ပုံမှန် သွန်း လောင်းပြီး ဖြစ်သွားပြီ၊ ကောင်လေးကို ရန်ကုန် ခေါ်သွားပြီး သူ့ဘဝတိုးတက်အောင် ကျုပ် လုပ်ပေးရမယ်ဗျာ”

ဟု ပြောလေရာ ကျွန်ုပ်က ဝင်ရောက်၍

“ ကိုမင်းအောင်က ဒီကောင်းလေးအရွယ် မိတ်ဆွေကလေးတွေ အများကြီးရှိတယ်လေ၊ သူတို့ရဲ့ အကူအညီနဲ့ ရန်ကုန်မြို့မှာ ကောင်လေးကို အလုပ်တစ်ခု လုပ်ပေးနိုင်တာပဲ”

ဟု ပြောလေ၏။

ထိုအခါ ဆားပုလင်းမင်းအောင်က ခေါင်းညိတ်၍

“ ဟုတ်တယ်ဗျို့၊ ကျုပ်ရဲ့မိတ်ဆွေ ကောင်လေးတွေဟာ ဒီကောင်းလေးအရွယ်ပဲ ရှိသေးတယ်၊ ကောင်လေးကို ကြည့်ရတာ လဲ

စိတ်သဘောထားမွန်မြတ်သန့်စင်တဲ့ ပုံစံဗျ၊ ဒီ အရွယ်လေးတွေဟာ အမျိုးမျိုး
စုံစုံသွင်းလောင်းလို့ ရသေးတယ်၊ ဒါကြောင့် သူ့ကို ရန်ကုန်ကို ခေါ်ဖို့
ကြိုးစားခဲ့တာပဲ”

ဟု ပြောလေ၏ ။

ကျွန်ုပ်တို့ စုံထောက်ကျော်များ ပုသိမ်မြို့သို့ ပြန်လည်ရောက်ရှိသောအခါ
ဆေးရုံ၌ ရန်ကုန်မြို့ရှိ စုံကျော်ကိုစိန်မြင့်တို့ လူစုရောက်ရှိနေကြောင်း ကြားရ၏ ။

ထိုအခါ ဆားပုလင်းမင်းအောင်က ကျွန်ုပ်နှင့်
စုံထောက်ဦးပေါ်ဦးဘက်သို့ လှည့်၍

“ အိုင်ပီတို့ ဒီလူတွေကို သွားပြီး စစ်ဆေးရင် စစ်ဆေးကြဗျာ၊ ကျုပ်တော့
မလိုက်တော့ဘူး”

ဟု ပြောလေ၏ ။

ထိုအခါ စုံကျော်ဦးပေါ်ဦးကြီးက ခေါင်းကုတ်၍

“ တော်ပါပြီဗျာ၊ ဆေးရုံမှာ စုံထောက်ကိုစိန်မြင့်တို့ လူစု မှန်ဘီလူးတွေ၊
ပေကြိုးဘူးတွေ တကိုင်ကိုင်နဲ့ ဟန်ရေးပြနေမှာ မြင်ယောင်သေးတယ်၊
သူတို့နဲ့ရောပြီး ကျုပ်တို့တော့ လူအထင် သေးမခံနိုင်ပါဘူး၊ သူတို့နဲ့ရောပြီး
ကျုပ်တို့တော့ လူအထင်သေးမခံနိုင်ပါဘူး၊ ကိုမင်းအောင် သေ သူကို
မစစ်ဆေးတော့ဘူးဆိုရင် ကျွန်တော်တို့လည်း စစ်ဆေးမှာ မဟုတ်ဘူး”

ဟု ပြောလေ၏ ။ ထိုအခါ ဆားပုလင်းမင်းအောင်က

“ သေသူကို မစစ်ဆေးဘူးဆိုတာ ကျုပ်တို့ ပုသိမ်မြို့ကို
ရောက်တဲ့အချိန်မှာ သိပ်နောက် ကျသွားပြီ၊ သေသူရဲ့ အနီးမှာလည်း ဘာသဲလွန်စမှ
မကျန်နေဘူး၊ တစ်မြို့လုံး ဒီလောက် ရပ်ရပ် သဲသဲ ဖြစ်နေတဲ့နေရာမှာ လူသတ်မှုကို
ကျူးလွန်သွားတယ်ဆိုတော့လည်း အလောင်းအနီးကနေ ခြေရာကောက်လို့လည်း

မရနိုင်ဘူး၊ သဲလွန်စရာဖွေဖို့လည်း မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ ဒါကြောင့် သေသူရဲ့ အလောင်းကို မကြည့်ဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်တာပါ။ တစ်ခုတော့ ရှိတယ်၊ သေသူရဲ့ ခန္ဓာကိုယ်မှာ စိုက်ဝင်သွားတဲ့ ဓားဒဏ်ရာအကြောင်းကိုတော့ ကျုပ်တို့ သိသင့်တယ်ဗျို့။”

ဟု ပြောလေ၏ ။ ထိုအခါ ကျွန်ုပ်က

“ ဒါကတော့ မခက်ပါဘူး၊ ကိုမင်းအောင်ရယ်၊ ဆရာဝန်ရဲ့ ဆေးမှတ်ချက်ကို တောင်းပြီး ကြည့်လိုက်ရုံပါပဲ”

ဟု ပြောလေ၏ ။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်က အဝေးဆီသို့ ငေးကြည့်၍

“ ဒီကိစ္စမှာ ရန်ငြိုးရန်စတင်ခဲ့နဲ့ ကလဲ့စားချေတဲ့ အမှုပဲဗျ၊ ကျုပ်ဟာ သေသူရဲ့ ဘဝနောက် ကြောင်းကိုလည်း စုံစမ်းရမယ်၊ သေသူရော၊ လူသတ်သမားရော တိုက်ခိုက်ရေးပညာကို အဆင့်မြင့်မြင့် တက်ကျွမ်းထားပုံရတယ်၊ ဒီကိစ္စဟာ ကိုယ်ခံပညာနဲ့သား ပတ်သတ်နေမလား မသိဘူး။”

ဟု တစ်ကိုယ်တည်း ရေရွတ်နေလေ၏ ။

ဆားပုလင်းမင်းအောင်သည် ထိုနေ့ညနေမှာပင် သေသူ၏ နေအိမ်သို့ သွားရောက်စစ်ဆေး လေ၏ ။

သေသူဦးထင်မှာ မြို့ပေါ်ရှိ ဂုဏ်သရေရှိ ဘုရားလူကြီး တစ်ဦးဖြစ်ပြီး တစ်ကိုယ်တည်း လူပျို ကြီးအဖြစ် နေထိုင်သူဖြစ်ကြောင်း သိရ၏ ။

သေသူအား ထမင်းချက်ပေးသော အဒေါ်ကြီးတစ်ဦးသာ ရှိ၏ ။ ထမင်းချက်အဒေါ်ကြီးမှာ သေသူဦးထင် နှင့်ပတ်သက်၍ မယ်မယ်ရရ မပြောနိုင်ဘဲ ဦးထင် ဘုရားတရား အလွန်ကြည်ညို ကြောင်း၊ စေတနာတရား ထက်သန်ကြောင်း၊ အလှူအတန်းရက်ရောကြောင်းတို့ကိုသာ ပြောပြ လေ၏ ။

ဆားပုလင်းမင်းအောင်သည် သေသူ ဘုရားလူကြီးဦးထင်၏ အိမ်အနံ့ လှည့်လည်ကြည့်ရှု လေ၏ ။ ထိုသို့ကြည့်ရှုပြီးနောက် ကိုမင်းအောင်က

“သေသူနဲ့ ပတ်သက်လို့ အရေးကြီးတာတစ်ခုတော့ ကျုပ်သိလာခဲ့တယ်”

ဟု ပြောလေရာ စုံထောက်ဦးပေါ်ဦးကြီးက

“ဘာသိလာခဲ့တာလဲ ပြောစမ်းပါဦး ကိုမင်းအောင်”

ဟု ပြောလေ၏။ ထိုအခါ ဆားပုလင်းမင်းအောင်က

“သေသူဟာ ဘုရားလူကြီးအမည်ခံပြီး ကောင်းမှုကုသိုလ်တွေ

လုပ်နေပေမဲ့ သူဟာ လူကောင်း တစ်ယောက်တော့ မဟုတ်ဘူးဗျ၊ အရင်တုန်းက

လူဆိုးဓားပြ ဖြစ်ခဲ့ဖူးပုံရတယ်၊ လူဆိုး ဓားပြမှ နယ်နယ်ရရ မဟုတ်ဘူး၊

ရာဇဝင်လူဆိုး ဖြစ်လိမ့်မယ် ထင်တယ်၊ ရာဇဝင်လူဆိုးတွေရဲ့ ဖိုင်ကို

အင်းစိန်စီအိုင်ဒီမှာ ကျုပ်ပြန်ပြီး ရှာကြည့်ရမယ်၊ သေသူရဲ့ ဓာတ်ပုံကိုတော့

လိုလိုမယ်မယ် တစ်ပုံလောက်တော့ ယူသွားရဦးမယ်”

ဟု ပြောလေရာ ကျွန်ုပ်နှင့် စုံကျော်ဦးပေါ်ဦးကြီးသည်

တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက် အံ့ဩဟန်ဖြင့် ကြည့်လိုက်လေ၏။

မြို့မျက်နှာဖုံးကျောင်းဒကာ၊ ဇရပ်ဒကာ သူတော်ကောင်းကြီးသည်

လူဆိုးဓားပြဖြစ်နေ သည် ဆိုပါလား၊ ဦးပေါ်ဦးကြီးက သေသူ ဦးထင်၏ ဓာတ်ပုံကို

ယူ၍ ကြည့်လိုက်ပြီး

“ဟဲ . . . ဟဲ ဥပဓိရုပ်ကတော့ သေသေချာချာ ကြည့်ရင် လူဆိုးဓားပြ

ဖြစ်မဲ့ ရုပ်ပဲဗျို့၊ လူဆို တဲ့သတ္တဝါဟာ ကမ္ဘာပေါ်မှာ ဟန်ဆောင်အကောင်းဆုံး

သတ္တဝါဆိုတာ တကယ်မှန်တာပဲ”

ဟု ပြောလေရာ ကျွန်ုပ်က ဝင်ရောက်၍

“လူဟာ သတ္တဝါတွေထဲမှာ ဦးနှောက်အရှိဆုံး သတ္တဝါဆိုတော့

အလိမ်ညာဆုံး၊ အရက် စက်ဆုံး၊ အကြမ်းကြုတ်ဆုံးဟာ လူပါပဲဗျာ”

ဟု ပြောလေ၏။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်က ကျွန်ုပ်၏ စကားကို

ခေါင်းညိတ်ထောက်ခံ၍

“လူ့သမိုင်းတစ်လျှောက်လုံးမှာ တီထွင်မှုတွေ အမျိုးမျိုး လုပ်ခဲ့တယ်၊
ယဉ်ကျေးမှု၊ တော်လှန်ရေးတွေလည်း အများကြီး ဖြစ်ပေါ်ခဲ့တယ်၊ ဒါကြောင့်
လူသားတွေရဲ့ဘဝဟာ တဖြည်း ဖြည်း တိုးတက်ပြောင်းလဲလာခဲ့တယ်၊
တိုးတက်ပြောင်းလဲသည်နှင့်အမျှ တိုးတက်ခြင်းရဲ့ ကောင်း ကျိုးနဲ့ ဆိုးကျိုးတွေကို
လူသားတွေ ခံစားရတယ်၊ တိုးတက်ခြင်းမှာ ကျောင်းကျိုးတွေ ရှိသလို
ဆိုးကျိုးတွေလည်း ရှိတယ်ဗျ၊ အဲဒီ ဆိုးကျိုးတွေကို လူသားတွေရဲ့ ဘဝဖြစ်စဉ်ကို
စောင့်ကြည့် နေတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေဟာ သိမြင်နိုင်တယ်၊ ကျုပ်အထင်တော့
တိုးတက်ခြင်းကြောင့် ပေါ်လာတဲ့ ဆိုးကျိုးတွေဟာ ပိုပြီးတောင် ကြောက်ဖို့
ကောင်းသေးတယ်၊ လူတွေဟာ တိုးတက်ပြောင်းလဲ လာတဲ့ဘဝကြောင့်
ကိုယ်လုပ်သမျှ အမှန်လို့ ထင်လာတယ်၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုလည်း ယုံကြည်မှု
ပိုမိုလွန်ကဲလာတယ်၊ ဒီအခါမှာ သိပ္ပံပညာကိုပဲ မျက်လုံးမှိတ်ပြီး
ပိုမိုယုံကြည်လာကြတယ်၊ ရှေးက ရှိတဲ့ ပညာရပ်တွေကို ခေတ်မမီတော့ဘူးဆိုတဲ့
အယူအဆနဲ့ ဖယ်ရှားကြတာများတယ်၊ တကယ် တော့ လူ့ယဉ်ကျေးမှုကြီး
တစ်ရပ်လုံး တိုးတက်ကောင်းမွန်လာချင်ရင် သိပ္ပံပညာ တစ်ခုတည်းပဲ
မျက်လုံးမှိတ်ပြီး မယုံကြည်ရဘူး၊ ရှေးကပညာရပ်တွေနဲ့ ပေါင်းစပ်ပြီးတော့
လူ့ယဉ်ကျေးမှု တိုးတက်ကောင်းမွန်အောင် ပညာရှင်တွေ ပိုင်းဝန်းပြီးတော့
ကြိုးစားသင့်တယ်၊ ပညာရှင်တွေ တော်တော်များများဟာ သိပ္ပံပညာရဲ့
သားကောင်းဖြစ် နေရရှာတယ်၊ တကယ်တော့ နာမ်ပိုင်း ဆိုင်ရာ တိုးတက်အောင်
အများကြီး လုပ်ရမယ်၊ နာမ်ပိုင်းဆိုင်ရာ တိုးတက်ဖို့ဆိုတာ အတော်လေး သိမ်မွေ့တဲ့
ကိစ္စတစ်ခုပဲဗျ၊ ငြင်းခုံမယ်ဆိုရင်တော့ ငြင်းခုံစရာတွေ အများကြီး
ဖြစ်ပေါ်လာနိုင်တယ်”

ဟု လေးနက်သော စကားကို ဆိုလေ၏ ။

စုံထောက်ကြီး ပေါ်ဦးကြီးက ခေါင်းကုတ်၍

“ ကိုမင်းအောင်ကတော့ ထုံးစံအတိုင်း ကျုပ်တို့နားမလည်တဲ့ စကားတွေ ပြောပြန်ပြီဗျို့၊ ဟဲ . . . ဟဲ . . . ကျုပ်တော့ ဒီမြို့မှာ နေရတာ ပျင်းလာပြီ၊ ရန်ကုန်ကို အမြန်ဆုံး ပြန်ချင်ပြီ၊ ရန်ကုန် ရောက်ရင် ဟာလဝါနဲ့ ပုသိမ်ထီးတွေကို မိန်းမကို လက်ဆောင်ပေးပြီး ဖားရမယ်ဗျို့၊ အခုတစ်လော ကျုပ်လုပ်ထားတဲ့ အပြစ်တွေ များနေတယ်”

ဟု ပြောလေ၏ ။

ကျွန်ုပ်နှင့် ဆားပုလင်းမင်းအောင်သည် သဘောကျဟန်ဖြင့် ရယ်မောကြလေ၏ ။

ထိုနေ့ညနေသို့ ရောက်သောအခါ ကျွန်ုပ်နှင့် စုံထောက်ဦးပေါ်ဦးကြီးသည် ပုသိမ်မြို့ရှိ ဟာလဝါဆိုင်တန်းသို့ သွားရောက်၍ ဇနီးများအား လက်ဆောင်အဖြစ်ပေးရန် ဟာလဝါဘူးများကို ဝယ်ကြလေ၏ ။

ပုသိမ်ထီးများကိုလည်း ဝယ်ကြလေ၏ ။

ဆားပုလင်းမင်းအောင်ကမူ ကျွန်ုပ်တို့ တည်းခိုသော အိမ်၌ ပင် စောင့်ကြိုနေလေ၏ ။

ထိုနေ့ညသို့ ရောက်သောအခါ ပုသိမ်မြို့ပေါ်ရှိ သူတောင်းစားလူငယ်လေးကို ခေါ်ယူ၍ ကျွန်ုပ်တို့ စုံထောက်ကျော်များသည် ရန်ကုန်မြို့သို့ ပြန်လည် ထွက်ခွာလာခဲ့လေတော့၏ ။

ပုသိမ်မြို့ လူသတ်မှုနှင့်ပတ်သက်၍ ရန်ကုန်မြို့ပေါ်ရှိ သတင်းစာအသီးသီးက ဝိုင်းဝန်း ရေးသားကြကုန်၏ ။

သတင်းစာများအားလုံးက ဘုရားလူကြီး သူတောင်ကောင်းဦးထင်ကို သတ်ဖြတ်တဲ့ လူသတ်သမားမှာ အလွန်ဆိုးသွမ်း ရက်စက်သူ ဖြစ်ပုံရကြောင်း ရေးသားထား၏ ။

ဆားပုလင်းမင်းအောင်ကက သတင်းစာကို ကြည့်၍

“ သတင်းထောက်တွေ အားလုံး ဘုရားလူကြီးဦးထင်ဟာ ရာဇဝင်လူဆိုးတစ်ယောက် ဆိုတာ ရိပ်စားမိပုံမရဘူး”

ဟု ပြောလေ၏။ ။ ထိုအခါ စုံထောက်ဦးပေါ်ဦးကြီးက

“ အင်းစိန်စီအိုင်ဒီက ဖိုင်တွဲတွေမှာ ဘုရားလူကြီး ဦးထင်ရဲ့ အကြောင်းကို ကိုမင်းအောင် ရှာဖွေကြည့်ပြီးပြီလား”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်က ခေါင်းညိတ်၍

“ အင်းစိန်စီအိုင်ဒီက ဖိုင်တွဲထဲမှာ ဒီလူရဲ့အကြောင်းကို ကျုပ် ရှာတွေ့ပြီးပြီ၊ ဒီလူက ရွှေဘို နယ်ဘက်မှာ ဓားပြခေါင်းဆောင် မောင်ထင်ဆိုတဲ့ နာမည်နဲ့ အတော်သောင်းကျန်းခဲ့ဖူးတာပဲ၊ ဒီလူ ကို ဖမ်းဆီးဖို့အတွက် ပုလိပ်တွေကတောင် ဆုငွေတွေ ဘာတွေ ထုတ်ထားခဲ့ဖူးတယ်”

ဟု ပြောလေ၏။ ။ ထိုအခါ ကျွန်ုပ်က

“ ရွှေဘိုနယ်ဘက်မှာ ဓားပြလုပ်လာတဲ့ကောင်က ပုသိမ်မြို့မှာ သူတော်ကောင်း ဘုရား လူကြီး ဖြစ်နေရတာ လဲ”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။ ။

ဆားပုလင်းမင်းအောင်က ဂျွန်ပလေးယားတံဆိပ် စီးကရက်ကို မီးညှီဖွာရှိုက်၍

“ ဒီအကြောင်းတွေ သိဖို့အတွက် ကျုပ် ရွှေဘိုနယ်ဘက်ကို ဒီနေ့ဘဲ ခရီးဆက်ရဦးမယ်၊ ကျုပ်ပြန်လာရင်တော့ ဦးထင်နဲ့ ပတ်သက်တဲ့ အကြောင်းတွေကို ပြည့်ပြည့်စုံစုံ သိရလိမ့်မယ်”

ဟု ပြောလေတော့၏။ ။

ထိုအခါ စုံထောက်ဦးပေါ်ဦးကြီးက ကျွန်ုပ်ဘက်သို့လှည့်၍

“ဟဲ . . . ဟဲ . . . ဆားပုလင်းမင်းအောင် ခရီးဆက်နေတုန်း

အင်းစိန်စီအိုင်ဒီကို ကျုပ်တို့ နှစ်ယောက် သွားလို့မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ စီအိုင်ဒီရောက်ရင်
မင်းကြီးက အမှုအခြေအနေကို တိုးတက်ပြီ လားလို့ မေးရင် ကျုပ်တို့
ဖြေရခက်နေလိမ့်မယ်”

ဟု ပြောလေ၏။ ထိုအခါ ကျွန်ုပ်က

“ဒါဆိုရင်လည်း ထုံးစံအတိုင်း စီအိုင်ဒီကို ရှောင်နေကြတာပေါ့ဗျာ၊

မင်းကြီးမေးရင် တရားခံ တွေနောက်ကို သဲကြီးမဲကြီး လိုက်ရှာနေတယ်လို့
သတင်းလွှင့်လိုက်တာပေါ့”

ဟု ပြောလေ၏။ ထိုအခါ စုံထောက်ဦးပေါ်ဦးကြီးက

“ကောင်းပြီ၊ ကျုပ်တို့ ဆားပုလင်းမင်းအောင် မရှိတဲ့ အခိုက်မှာ

ဘယ်မှာသွားပြီး အချိန် ဖြုန်းကြမလဲ”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။ ထိုအခါ ကျွန်ုပ်က တစ်ခဏမျှ စဉ်းစားလိုက်ပြီး

“ပဲခူးရိုးမအနီးက ရွာကလေးတစ်ရွာကို သွားမယ်ဗျာ၊ အဲဒီ ရွာမှာ

ကျုပ်အသိတွေ ရှိတယ်၊ ကျုပ်တို့ အားလပ်တဲ့အခါမှာ ပဲခူးရိုးမထဲဝင်ပြီး
အမဲလေးဘာလေး လိုက်လို့ရတာ ပေါ့”

ဟု ပြောလေရာ ဦးပေါ်ဦးကြီးက ကမန်းကတန်း လက်ကာပြ၍

“အမယ်လေး . . . အမဲလိုက်ရမယ်ဟုတ်လား၊ ကျုပ်က

တောကောင်ဆိုရင် သမင်၊ ဒရယ် လို အကောင်လေးတွေ မပြောနဲ့ သူ့ထက်သေးတဲ့
ယုန်လိုသတ္တဝါတွေကိုတောင်မှ သနားတက် တယ်၊ သတ္တိမရှိလို့တော့ မဟုတ်ဘူးဗျာ၊
သတ္တဝါတွေကို သနားတက်တယ်၊ နောက်ပြီးတော့ တော တစ်တောဝင်
တစ်တောထွက်နဲ့ အမယ်လေး တွေးရင်းနဲ့တောင် ပင်ပန်းလာတယ်၊ မတော်လို့ ရိုးမ

တောထဲမှာ ကျားတွေ ဘာတွေနဲ့တွေ့ရင် ကျုပ်မိန်းမ ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နဲ့ မုဆိုးမ ဖြစ်သွားပါဦးမယ် ဗျာ”

ဟု ညည်းညူလေ၏။ ထိုအခါ ကျွန်ုပ်က

“ဟေ့လူကြီး ခင်ဗျား သတ္တိကြောင်ရင် ကြောင်တယ်ပြောပါဗျာ၊ ခင်ဗျားရဲ့ အဆမတန် ပူထွက်နေတဲ့ ဗိုက်ကြီးကို ပိန်သွားအောင် ရိုးမတောထဲမှာ လမ်းလျှောက်ခိုင်းမလို့ဗျာ၊ ခင်ဗျား သတ္တိ မရှိဘူးဆိုရင်လည်း သံလျင်ဘက်ကို ကူးပြီး ကျောက်တန်းဘက်က ကျုပ်ရဲ့ဘကြီး ဘုန်းကြီးဆီမှာ သွားနေကြမယ်”

ဟု ပြောလေရာ ဦးပေါ်ဦးကြီးက မျက်နှာရှုံ့မဲ့၍

“ဟေ့လူ၊ ဘုန်းကြီးကျောင်းမှ သွားနေရမယ် ဟုတ်လား၊ အမယ်လေး ပျင်းစရာကြီးဗျာ၊ ဘုန်းကြီးကျောင်းမှာ ဆွမ်းကျွန်ဟင်းကျွန်တွေ ကပ်စားပြီး ပျင်းစရာကောင်းလိမ့်မယ်ဗျို့၊ ဒီကြားထဲ ကံဆိုးမိုးမှောင်ကျရင် အင်မတန် တရားဟောချင်တဲ့ ဘုန်းကြီးတွေရဲ့ စက်ကွင်းထဲကို ရောက်ပြီး တရားဟောခံနေရပါဦးမယ်ဗျာ”

ဟု ပြောလေ၏။ ထိုအခါ ကျွန်ုပ်က ခေါင်းကုတ်၍

“ဟေ့လူကြီး၊ ဒါဆိုရင်လည်း ကျုပ်မကြံတက်တော့ဘူး၊ ခင်ဗျားဘာသာ သွားချင်တဲ့နေရာ ကို သွားပေတော့၊ ခင်ဗျား ဘယ်သွားမယ် စိတ်ကူးသလဲ”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။

ထိုအခါ စုံထောက်ဦးပေါ်ဦးကြီးက လက်ဖျောက်တီး၍

“ဟဲဟဲ . . . ဒီတစ်ခါ ကျုပ်သွားမဲ့ နေရာက ခင်ဗျားပြောတဲ့ နေရာနဲ့ နီးစပ်တယ်ဗျာ၊ ကျုပ်က ဒလကို သွားမှာ၊ ဒလဘက်မှာ ပွဲလုပ်လို့ လောင်းကစားဝိုင်းတွေ အများကြီးပဲဗျာ၊ ကျုပ်တို့ နှစ်ယောက် တောသားတွေကြားထဲမှာသွားပြီး လောင်းကစားကြမယ်၊ ဟဲဟဲ

လောင်းကစားဝိုင်းမှာ ငွေတွေ အများကြီးနိုင်ရင်တော့ ခင်ဗျားရဲ့ ဖိနှိပ်ကားစုတ်ကြီးကို ရောင်းပြီး အော်စတင်ကား အသစ်လေး ဝယ်စီးလိုက်ပေတော့ဗျို့။”

ဟု ပြောလိုက်လေရာ ကျွန်ုပ်လည်း စုံထောက်ဦးပေါ်ဦးကြီးနှင့်အတူ လောင်းကစားပြုလုပ် ရန် စိတ်အားထက်သန်သွားပြီး ဒလသို့ သွားရန် သဘောတူလိုက်၏ ။

ဆားပုလင်းမင်းအောင်သည် ထိုနေ့ညနေမှာပင် ရွှေဘိုဘက်သို့ ခရီးထွက်သွားလေ၏ ။

ကျွန်ုပ်တို့ နှစ်ယောက်လည်း နောက်တစ်နေ့နံနက်မှာပင် ဒလဘက်ကမ်းသို့ ကူး၍ အာဝါဒေးပွဲများ၌ ဝင်ရောက်ပြီး လောင်းကစားကြလေ၏ ။

သို့သော် ကျွန်ုပ်တို့ ထင်မှတ်ထားသကဲ့သို့ ကံကြမ္မာ ကျွန်ုပ်တို့ဘက်တွင်မရှိဘဲ ဒလဘက် တွင် တောသားများဘက်တွင်သာ ရှိနေသဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့ ယူဆောင်လာသော ငွေစကြေးစများမှာ တဖြည်းဖြည်းနည်းပါး လာလေ၏ ။

စုံထောက်ဦးပေါ်ဦးကြီးသည် နှစ်ရက်တိတိ လောင်းကစားလုပ်ပြီးနောက် သူ၏ အိတ်ထဲရှိ ငွေစက္ကူများကို ကြည့်ရှုလိုက်ပြီး မျက်နှာရှုံ့မဲ့ကာ

“ ကုန်ပြီဗျို့၊ ကျုပ်မှာ ဘာမှ မရှိတော့ဘူး၊ သွားပါပြီဗျာ၊ ရွာကို ပြန်ပြီ၊ ကျုပ်မိဘတွေကို ထောက်ပံ့မယ်ဆိုပြီး သက်သက်ဖယ်ထားတဲ့ ငွေတွေဗျ၊ ကုန်ပါပြီဗျာ”

ဟု ရေရွတ်လေ၏ ။ ထိုအခါ ကျွန်ုပ်ကလည်း

“ ကျုပ်တော့ ဒုက္ခပါပဲဗျာ၊ မိန်းမ စိန်နားကပ်လုပ်မယ်ဆိုလို့ ငွေစုထားတာဗျ၊ သူစုထားတဲ့ ငွေတွေကို မသိအောင် ယူလာခဲ့တာဗျ၊ အခုတော့

ငွေတွေ ကုန်ပြီ၊ မိန်းမနဲ့ ရန်ဖြစ်ရမဲ့ ကိန်းပဲဗျို့၊ လောင်းကစားလုပ်တာ
မကောင်းပါဘူးဗျာ၊ ကျုပ်တော့ နောင်တရပါပြီ”

ဟု ဆိုလေ၏။ ထိုအခါ ကျွန်ုပ်နှင့်ဦးပေါ်ဦးကြီးသည် စိတ်ညစ်ညစ်ဖြင့်
ဒလဘက်မှ ရန်ကုန် ဘက်ကမ်းသို့ ပြန်လည်ကူးသန်းလာခဲ့လေ၏။
ရန်ကုန်ဘက်ကမ်းသို့ ရောက်သောအခါ စုံထောက် ဦးပေါ်ဦးကြီးက

“ စိတ်ပျက်တယ်ဗျာ၊ ကျုပ်တို့ အိမ်ကို မပြန်သေးဘူး၊
ဆားပုလင်းမင်းအောင်နေတဲ့ ကျောက်မြောင်းကို သွားရအောင်၊ ဒီလူသွားတာ
နှစ်ရက်ရှိပြီဗျ၊ ပြန်ရောက်ရင် ရောက်နေမှာ”

ဟု ပြောရင်း ကမ်းနားလမ်း၌ ဖြတ်သန်းသွားလာသော
ရထားလုံးတစ်စီးကို ငှားရမ်းလိုက် လေ၏။

ကျွန်ုပ်တို့သည် ရထားလုံးဖြင့် ဆားပုလင်းမင်းအောင်နေထိုင်ရာ
အမှတ်(၇)၊ အသောကလမ်း၊ ကျောက်မြောင်းနေအိမ်သို့ ရောက်ရှိခဲ့လေ၏။

နေအိမ်သို့ ရောက်သောအခါ ဆားပုလင်းမင်းအောင်၏
အိမ်တံခါးဖွင့်ထားပြီး အိမ်ပေါက်ဝ တွင် ဆားပုလင်းမင်းအောင်နှင့်
၎င်းခေါ်ယူလာသော သူတောင်းစားလူငယ်လေးကို တွေ့ရလေ၏။

ဆားပုလင်းမင်းအောင် ကျွန်ုပ်တို့ကို မြင်သောအခါ

“ လာဗျို့၊ အိုင်ပီတို့ ဒလဘက်မှာ လောင်းကစားလုပ်ပြီး ငွေတွေ
အများကြီး နိုင်လာပြီနဲ့ တူတယ်”

ဟု ရယ်မောရင်း ပြောဆိုလိုက်ရာ စုံထောက်ဦးပေါ်ဦးကြီးက
မျက်နှာမျက်နှာရှုံ့မဲ့၍

“ အမယ်လေး ရှိသမျှ ကုန်ပြီဗျို့၊ အိတ်ထဲမှာ ပြောင်သလင်းခါပြီး
လမ်းစရိတ်တောင် မရှိတော့ဘူး”

ဟု ပြောလေ၏။ ထိုအခါ ဆားပုလင်းမင်းအောင်က

“ကျုပ် ရွှေဘိုက ဒီနေ့မနက်ပဲ ပြန်ရောက်တယ်ဗျ။ ဒါကြောင့် ဟောဒီလ
မောင်ကောင်းမြတ် လေးကို စာပေဗဟုသုတတွေ သင်ကြားပေးနေတာပါ”

ဟု ပြောလေ၏။

ထိုအခါ ကျွန်ုပ်က စိတ်ဝင်စားဟန်ဖြင့် ဆားပုလင်းမင်းအောင်အနီး၌
ဝင်ထိုင်လိုက်ပြီး

“ကိုမင်းအောင် ဒီကောင်လေးကို မောင်ကောင်းမြတ်လို့
နာမည်ပေးလိုက်တာကိုး၊ ကောင်းတယ်ဗျ။ နာမည်က အဓိပ္ပာယ်ရှိပြီးတော့
လေးနက်တယ်၊ နေပါဦး၊ ကိုမင်းအောင်က ကောင်လေးကို ဘာတွေ
သင်ပေးနေတာလဲ”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။ ထိုအခါ ဆားပုလင်းမင်းအောင်က

“လူငယ်ဘဝမှာ အများဆုံးဖြုန်းတီးပစ်တာက အချိန်ပဲဗျ။
လူငယ်တွေဟာ ဘဝတိုက်ပွဲနဲ့ လက်တွေ့ရင် မဆိုင်ရသေးတဲ့အခါမှာ
အချိန်ရဲ့တန်ဖိုးရှိပုံကို မသိကြဘူး၊ လူငယ်တို့ ဘာသာဘာဝ
တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် ဆုံတွေ့တဲ့အခါ ကာကာဆိုင်ထိုင်မယ်၊ စကားတွေ
ဖောင်ဖွဲ့ကြမယ်၊ မိတ်ဆွေ သူငယ်ချင်းတွေရဲ့အကြောင်းကို ပြောကြမယ်၊
ငယ်ရွယ်စဉ်မှာ စိတ်တူကိုယ်တူ သူငယ် ချင်း အချင်းချင်း ပေါင်းသင်းရတာ
မောင်နှမချင်းထက်တောင် ပိုပြီး ပေါင်းသင်းလို့ ကောင်းသေး တယ်၊ ဒါကြောင့်
သူငယ်ချင်းတွေဆုံတွေ့တဲ့အခါ အချိန်ကို လွယ်လွယ်နဲ့ ဖြုန်းတီးပစ်ကြတယ်၊
အချိန်ဆိုတာ ဘယ်တော့မှ ပြန်မရတဲ့အရာဆိုတာ လူငယ်တွေကို သိစေချင်တယ်၊
ဒါကြောင့် ဟောဒီက မောင်ကောင်းမြတ်လေးကို အချိန်ရဲ့ အသုံးဝင်ပုံတွေကို
ရှင်းလင်းပြနေတာပဲ၊ ကဲ . . . မောင်ကောင်းမြတ်၊ ဦးလေး
သင်ပေးတဲ့အကြောင်းအရာလေးတွေကို ပြန်ပြောပြပါဦး”

ဟု မေးမြန်းလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ

ဉာဏ်ရည်သွက်လက်ထက်မြက်ဟန်ရှိသော မောင်ကောင်းမြတ်က

“လူ့သက်တမ်းတစ်လျှောက်မှာ အိပ်စက်တဲ့အချိန်မှာ နှစ်ဆယ့်သုံးလောက်ရှိပါတယ်။ ဦးလေး စကားပြောတဲ့အချိန်ကတော့ တစ်ဆယ့်သုံးနှစ်ရှိပါတယ်။ အစာစားတဲ့အချိန်က ခြောက်နှစ် လောက် ရှိပါတယ်”

ဟု ပြောလေရာ ကျွန်ုပ်က ဝင်ရောက်၍

“ဦးပေါ်ဦးဆိုရင်တော့ စကားပြောတဲ့အချိန်ဟာ သူများထက် နှစ်ဆရှိတယ်ဗျို့။ ဒါကြောင့် ဦးပေါ်ဦးကြီး ရဲ့ စကားပြောတဲ့အချိန်ဟာ နှစ်ဆယ့်ခြောက်နှစ်လောက် ရှိမယ်။ အစာစားတဲ့အချိန် လည်း သူများထက် နှစ်ဆပဲဗျို့။ သူများက ခြောက်နှစ်ဆိုရင် ဦးပေါ်ဦးကြီးက ဆယ့်နှစ်နှစ်လောက် ရှိမယ်”

ဟု ပြောလေရာ စုံထောက်ဦးပေါ်ဦးကြီးသည် ကျွန်ုပ်အား မျက်နှာရှုံ့မဲ့၍ လှမ်းကြည့်လိုက် လေ၏။ မောင်ကောင်းမြတ်လေးက ဆက်လက်၍

“လူဟာ တစ်နေ့ကို ခြေလှမ်းပေါင်းနှစ်သောင်းလောက် ပျမ်းမျှသွားလေ့ရှိတယ်။ တစ်နှစ် မှာ ခြေလှမ်းပေါင်း ခုနှစ်သန်းလောက်လှမ်းပြီး လူ့ဘဝသက်တမ်းတစ်လျှောက်လုံးဆိုရင်တော့ ခြေလှမ်းသန်းပေါင်း ငါးဆယ်လောက် လှမ်းပါတယ်။ ဒါဟာ လကမ္ဘာကိုပင် ခြေလျင်သွားနိုင်တဲ့ ခရီး ဖြစ်ပါတယ်။ အီကွေတာမျဉ်းကြောင်းကနေ ကမ္ဘာကိုပတ်ရင် ကိုးပတ်လောက် ပတ်နိုင်ကြောင်း တွေ့ရတယ်”

ဟု ပြောလေရာ ဦးပေါ်ဦးကြီးက

“ဟဲဟဲ ကျုပ်တို့တစ်သက်လုံး လှမ်းခဲ့တဲ့ခြေလှမ်းတွေဟာ ဘယ်နည်းလို့လဲဗျ။ ခြေလှမ်း သန်းပေါင်း ငါးဆယ်တောင် ရှိတာကိုး။ ခြေလှမ်းတစ်လှမ်းလှမ်းတိုင်းသာ ငွေတစ်ကျပ်ရမယ် ဆိုရင်တော့ ကျုပ်ဟာ

သန်းငါးဆယ်တောင် ချမ်းသာတဲ့သူဌေး ဖြစ်နေပြီ”

ဟု ဝင်ရောက်ပြောဆိုလေ၏။ မောင်ကောင်းမြတ်ဆိုသော လူငယ်လေးက ဆက်လက်၍

“လူ့သက်တမ်းတစ်လျှောက်မှာ အစားအစာကို တန်တစ်ရာ လောက်စားပါတယ် ဦးလေး၊ ဒါဟာ လူ့ကိုယ်အလေးချိန်ရဲ့ တစ်ထောင့် နှစ်ရာငါးဆယ်အဆ ဖြစ်ပါတယ်”

ဟု ပြောပြန်၏။ ထိုအခါ စုံထောက်ဦးပေါ်ဦးကြီးက မျက်လုံးပြူးသွားပြီး

“လူဟာ သက်တမ်းတစ်လျှောက်လုံးမှာ တန်တစ်ရာလောက် အစားစားတယ် ဟုတ်လား၊ အမယ်လေး အတော်စားတာပဲ၊ တစ်တစ်ရာဆိုတာ နည်းတဲ့ အစားအစာတွေ မဟုတ်ဘူး”

ဟု ပြောလေရာ ကျွန်ုပ်က ဝင်ရောက်၍

“ဟေ့လူကြီး ခင်ဗျားသာဆိုရင်တော့ အစာ တန်နှစ်ရာလောက် စားမှာ သေချာတယ်၊ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ခင်ဗျားဟာ ပုံမှန်လူတွေထက် နှစ်ဆလောက် စားတာကိုးဗျ”

ဟု ပြောလေရာ စုံထောက်ဦးပေါ်ဦးကြီးက မျက်နှာရှုံ့မဲ့သွားပြန်ပြီး

“ဟေ့လူ၊ ခင်ဗျား ကျုပ်ကိုပဲ နှိပ်ကွပ်နေတာပဲ၊ ဒါဆိုရင် ကျုပ်ကလည်း ခင်ဗျားကို ပြန်ပြော ရဦးမယ်၊ လူတွေဟာ သက်တမ်းတစ်လျှောက်လုံးမှာ အိပ်စက်ချိန် နှစ်ဆယ့်သုံးနှစ်ရှိတယ် ဆိုရင် ခင်ဗျားဟာ သူများထက်ပိုပြီး နှစ်ဆလောက် အိပ်စက်လေ့ရှိတယ်၊ ဒါကြောင့် ခင်ဗျားရဲ့ အိပ်စက်တဲ့ အချိန်ဟာ လေးဆယ့်ခြောက်နှစ်လောက် ရှိမယ်”

ဟု ပြောလေရာ ကျွန်ုပ်သည် ဦးပေါ်ဦး၏ စကားကြောင့် တဟားဟား ရယ်မောနေလေ တော့၏။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်က မောင်ကောင်းမြတ်လေးကို

ကြည့်၍

“ဒီမှာ မောင်ကောင်းမြတ်၊ ဆရာက တံခါးမဖွင့်ပေးနိုင်လည်း တပည့်က အခန်းထဲကို ကိုယ်တိုင်ဝင်ရမယ်ဆိုတဲ့ တရုတ်စကားပုံရှိတယ်၊ ဦးလေးတို့က မင်းရဲ့ရင်ထဲမှာရှိတဲ့ ကြီးပွား တိုးတက်ချင်တဲ့စိတ်တွေ မဖြစ်ပေါ်မီ လမ်းပြပေးလို့ရတယ်၊ မင်းရဲ့ရင်ထဲက ကြီးပွားတိုးတက်ချင် တဲ့ စိတ်တွေ နိုးထလာပြီဆိုရင်တော့ မင်းကို လမ်းပြစရာမလိုတော့ဘူး၊ မင်းလမ်းကို မင်းလျှောက် လိမ့်မယ်၊ မင်းရဲ့ဆရာဟာ ဦးလေးတို့ မဖြစ်နိုင်တော့ဘူး၊ မင်းရဲ့ ဆရာဟာ မင်းကိုယ်တိုင်ပဲ ဖြစ်လိမ့်မယ်၊ အဲဒီ အချိန်ကို ရောက်အောင် ကြိုးစားပေတော့”

ဟု သင်ကြားပေးလေ၏။ ။ ထိုအခါ စုံထောက်ဦးပေါ်ဦးကြီးက

“ကိုမင်းအောင် ရွှေဘိုဘက်ကို သွားပြီး သေသူဦးထင်နဲ့ပတ်သက်တဲ့ သတင်းတွေကို စုံစမ်းတာ အဆင်ပြေရဲ့လားဗျ”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။ ။ ထိုအခါ ဆားပုလင်းမင်းအောင်က ခေါင်းညိတ်၍

“ဦးထင်ရဲ့ဘဝနောက်ကြောင်းတွေကို သိခဲ့ပါပြီဗျာ၊ ဦးထင်က အင်မတန်ရက်စက် ကြမ်းကြုတ်တဲ့လူပဲ၊ ဦးထင်ဟာ အရင်တုန်းက လမ်းဓားပြတစ်ဦး ဖြစ်ခဲ့တယ်၊ နောက်တော့ လမ်း ဓားပြဘဝကနေ ဦးဘဦးဆိုတဲ့ သူဌေးတစ်ယောက်ဆီမှာ အယုံသွင်းပြီး သူဌေးသမီးနှစ်ယောက်ထဲ က တစ်ယောက်ကို အရယူနိုင်ခဲ့တယ်၊ သူဟာ သူဌေးသမီးကို ရယူရုံနဲ့ မကျေနပ်ပဲ သူဌေးသမီး အငယ်မကို ရယူဖို့ထပ်ပြီး ကြိုးစားခဲ့တယ်၊ သူဌေးသမီး နှစ်ယောက်စလုံးဟာ ရုပ်ရည်ချောမော လှပကြတာကိုး၊ ဦးထင်ဟာ သူဌေးသမီးအကြီးမကို အင်းလေးဘက်ကို ဘုရားဖူးခေါ်သွားပြီး အင်းလေးကန်ထဲကို တွန်းချပြီး လုပ်ကြံခဲ့တယ်၊ နောက်ပြီးတော့ သူဌေးသမီးလှေမှောက်လို့ အသက်ဆုံးရတယ်လို့ သတင်းလွှင့်တယ်၊ သူဟာ အိမ်ကို ပြန်ရောက်တော့ ညီမဖြစ်သူကို ထိကပါး ရိုကပါးလုပ်ဖို့ ကြိုးစားတယ်၊ တစ်နေ့မှာ အခွင့်အရေး ရတာ

နဲ့ ညီမဖြစ်သူကို သိမ်းပိုက်ဖို့ အကြံနဲ့ အတော်မတရားပြုကျင့်ခဲ့တယ်။ ဦးထင်ဟာ သူဌေးသမီး အငယ်မကို သိမ်းပိုက်ပြီးတော့ ယောက္ခမကြီးရဲ့ အလွန်အဖိုးထိုက်တန်တဲ့ မြဘုရားကို အရယူဖို့ ကြိုးစားခဲ့တယ်။ အဲဒီ အချိန်မှာ ကျန်မာရေး မကောင်းရှာတဲ့ ယောက္ခမကြီးဟာ မြဘုရားလေးကို ဦးထင်ရဲ့လက်ထဲက အရပြန်ယူဖို့ ကြိုးစား ခဲ့တယ်။ ဒါပေမဲ့ ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်တဲ့ ဦးထင်ဟာ ခါးကြားက ဓားကို ထုတ်ပြပီး ယောက္ခမကြီး ကို ထိုးသတ်ခဲ့ပြန်တယ်။ ဒီလိုနဲ့ ဦးထင်ဟာ မြို့တွေ တစ်မြို့ပြီးတစ်မြို့ ပြောင်းပြီး စည်းစိမ်ဥစ္စာတွေ ကြွယ်ဝချမ်းသာလာခဲ့တာပဲ။ သူဟာ ငွေကြေးချမ်းသာလာတဲ့အချိန်မှာ မကောင်းမှုဒုစရိုက်အလုပ် ကို မလုပ်တော့ဘဲ ပုသိမ်မြို့မှာပဲ အခြေချပြီး ဘုရားဒကာ၊ ကျောင်းဒကာ၊ ဇရပ်ဒကာအယောင် ဆောင်ပြီး နေတော့တာပဲ”

ဟု ပြောလေရာ ကျွန်ုပ်က သက်ပြင်းချ၍

“ ဦးထင်ဟာ အရင်တုန်းက ဆိုးချင်တိုင်းဆိုး၊ မိုက်ချင်တိုင်း မိုက်ခဲ့တယ်။ ဒါပေမဲ့ အခုအချိန်မှာတော့ သူတော်ကောင်းဖြစ်နေပြီပေါ့”

ဟု ပြောလေ၏။ ထိုအခါ ဆားပုလင်းမင်းအောင်က ခေါင်းခါယမ်း၍

“ သူတော်ကောင်း မဖြစ်ပါဘူးဗျာ၊ ဦးထင်ဟာ ခွေးမြီကောက် ကျည်တောက်စွပ်ပါပဲ။ သူဟာ ပုသိမ်မြို့မှာနေတုန်းက အိမ်မှာ ခေါ်ခိုင်းထားတဲ့ အိမ်ဖော်ကောင်မလေးကို ခြေတော်တင် ခဲ့သေးတယ်။ မြို့ပေါ်က မုဆိုးမတစ်ယောက်နဲ့လည်း ဇာတ်လမ်းတွေ ဖြစ်နေသေးတယ်။ သူ့အ ကြောင်းကို ကျုပ်နောက်ပိုင်းမှ စုံစမ်းသိရှိတာဗျာ၊ ဦးထင်ဟာ ဘုရား တရားအလုပ်တွေကို လုပ်ပြီး သူတော်ကောင်းအယောင်ဆောင်ပြနေတာ ရည်ရွယ်ချက်ရှိတယ်။ သူဟာ အနီးအနားပတ်ဝန်း ကျင်က ခိုးရာပါ တိုက်ရာပါပစ္စည်းတွေကို လက်ခံပြီး ထုခွဲပေးတဲ့ အလုပ်ကို လုပ်တယ်။ ဒါကြောင့် ဦးထင်ရဲ့ စီးပွားရေးဟာ တစ်နေ့တခြား ဒီရေအလား တိုးပွားလာခဲ့တာပဲ။ ဦးထင်ရဲ့ ဖိနပ် လုပ်ငန်း ကဝင်ငွေဟာ ပြောပလောက်အောင် မရှိဘူး၊ ဒီအကြောင်းတွေကို ကျုပ်နောက်ပိုင်းမှ စုံစမ်း သိရှိ

ထားတာ ဖြစ်တယ်”

ဟု ဆားပုလင်းမင်းအောင်က ရှင်းလင်းပြလေ၏။ ထိုခါ ဦးပေါ်ဦးကြီးက သက်ပြင်းချ၍

“အတော်ဆိုးတဲ့ ဦးထင်ပဲဗျ၊ ဓားပြဘဝကနေ သူဌေးသမီးကို အယောင်ဆောင်ပြီး ယူတယ်၊ သူဌေးသမီးကို ပေါင်းသင်းလို့ ဝတော့ အင်းလေးကန်ထဲ တွန်းချပြီး ညီမဖြစ်သူကို အဓမ္မ ပြုကျင့်တယ်၊ ယောက္ခမကြီးကို သတ်ပြီး အဖိုးတန်မြဘုရားကိုလည်း လုယက်ပြီး ယူတယ်၊ ဒါနဲ့ လည်း နောင်တမရသေးဘူး၊ ခိုးရာပါပစ္စည်း၊ တိုက်ရာပါပစ္စည်းတွေကို လက်ခံပြီး ထုခွဲပေးနေတယ်၊ သူဟာ အများပြည်သူတွေရဲ့အမြင်မှာတော့ ဘုရားဒကာ၊ ကျောင်းဒကာ၊ ဇရပ်ဒကာကြီး ဆိုပြီး သူတော်ကောင်းဂိုက် ဖမ်းပြီးနေတယ်၊ ဦးထင်ရဲ့ စရိုက်ဟာ အတော်ဆိုးသွမ်းတဲ့ စရိုက်ပါပဲဗျာ”

ဟု ပြောလေ၏။ ထိုအခါ ဆားပုလင်းမင်းအောင်က ဂျှန်ပလေးယား မုတ်ဆိတ် စီးကရက်ကို မီးခိုးငွေ့များ မှုတ်ထုတ်လိုက်ရင်း

“ဒါ မဆန်းပါဘူးဗျာ၊ လူဆိုးလူမိုက်တွေဟာ သူတို့ကိုယ်ကို သူတို့ ပိုပြီး သူတောင်ကောင်း ပုံ ဖမ်းတက်တယ်ဗျာ၊ လူတွေဟာ ဟန်ဆောင်တက်တဲ့ သတ္တဝါပဲလေ၊ ဘုရားတရား မကြည်ညိုတဲ့ လူတွေဟာ ပိုပြပီး ကြည်ညိုတဲ့ဂိုက် ဖမ်းကြတယ်၊ ရင်ထဲမှာ ဘုရားရှိတဲ့လူတွေဟာ သူတို့လောက် ဘုရားကြည်ညိုတဲ့ဂိုက် မဖမ်းကြဘူးဗျ၊ လူဟာ ဟန်ဆောင်မှု အများဆုံးသတ္တဝါဗျ၊ တရားစကား တွေ အများဆုံးပြောတဲ့သူ၊ တစ်နေ့ကို ဘုရား အကြိမ်ပေါင်းများစွာ ရှိခိုးတဲ့သူဟာ တစ်ခါတစ်ရံမှာ အရေခြုံသူတော်ကောင်းတွေ ဖြစ်နေတာကို တွေ့ရတယ်၊ ဒီလူတွေကို ကျုပ်က ရန်သူလို သဘော မထားပါဘူးဗျာ၊ သူ ကျန်းမာချမ်းသာပါစေလို့ပြောတဲ့ လူဟာ သူ့စကားရဲ့နောက်ကွက်မှာ နာကြည်းမှုနဲ့ မကျေနပ်မှုတွေ အများကြီးရှိကြောင်း ဖော်ပြနေတယ်၊ လောကမှာ အရာရာဟာ သင်္ခါရပါပဲ၊ ဘယ်အရာမှ အမြဲပါဘူး၊ ဒါကြောင့် ကျုပ်တို့တော့ တရားသဘောကို

နားလည်ပါတယ်။ လောဘမကြီးပါဘူး ဆိုတဲ့လူတွေဟာ သာမန်လူတွေထက် ပိုပြီး လောဘနှစ်ဆ သုံးဆလောက် ကြီးတာတွေ့ရတယ်။ လောကကြီးဟာ တစ်ခါတစ်ရံတော့ အလွန်ရယ်စရာကောင်းကြတယ်။ အိမ်ထောင်ရေး အဆင်မပြေတဲ့ စာရေးဆရာတွေဟာ အချစ်ဝတ္ထုနဲ့ အချစ်ကျမ်းတွေကို အရေး ကောင်းကြတယ်။ ငယ်ငယ်က ပညာအခြေခံနည်းတဲ့လူ၊ ပညာမသင်ရတဲ့လူတွေဟာ သူတို့ရဲ့ သားသမီးတွေကို ပညာကို အလွန်အမင်း အားပေးလေ့ရှိတယ်။ စာဖတ်ဝါသနာမပါတဲ့လူဟာ စာအုပ်တွေ အများကြီးဝယ်ပြီး မဖတ်ဘဲနဲ့ စုဆောင်းထားလေ့ရှိတယ်။ ဘုရား တရား သံဃာနဲ့ ရတနာသုံးပါးကို ကြည်ညိုဖို့ ဟောပြောလေ့ရှိတဲ့ ဘုန်းကြီးတွေဟာ ဘုရား မကြိုက်တဲ့အလုပ်တွေ လုပ်နေတာတွေ တွေ့ကြုံခဲ့ဖူးတယ်”

ဟု ပြောလေ၏ ။ ထိုအခါ စုံထောက်ဦးပေါ်ဦးကြီးက ခေါင်းညိတ်၍

“ ကိုမင်းအောင်ပြောတာ သိပ်မှန်တယ်။ ဘဝမှာ ဒီလို လူမျိုးတွေ အများကြီး တွေ့ကြုံခဲ့ ဖူးတယ်။ ဒါနဲ့ နေပါဦး၊ ကျုပ်တို့ အင်းစိန်စီအိုင်ဒီကို မသွားတာကြာပြီ။ တရားခံနဲ့ ပတ်သက်ပြီး သဲ လွန်စ ဘာတွေရခဲ့သလဲ”

ဟု မေးမြန်းလေ၏ ။ ထိုအခါ ဆားပုလင်းမင်းအောင်က

“ တရားခံ ဘယ်သူလဲဆိုတာ ကျုပ်သိခဲ့ပြီ။ ခင်ဗျားတို့ကို ရှင်းအောင် ပြောရရင် ဓားပြ ခေါင်းဆောင် ဦးထင်အကြောင်းကို ပြန်ပြီး ပြောပြရလိမ့်မယ်။ ဦးထင်ဟာ ရွှေဘိုနယ်ဘက်မှာ ဓားပြအဖြစ် သောင်းကျန်းပြီး သူဌေးသမီးနှစ်ယောက်ကို လိမ်ညာလှည့်ဖျားပြီး အရယူခဲ့တယ်။ သူဌေး သမီးအကြီးမ ဇာဇာကို ရအောင်ယူပြီးတော့ အင်းလေးကန်ထဲမှာ လုပ်ကြံသတ်ဖြတ် လိုက်တယ်။ ပြီးတော့ မြို့ကို ဟန်မပျက် ပြန်လာပြီး အငယ်ဆုံး သမီး မမြမြကို အင်း တအေမမ္မ ပြုကျင့်တယ်။ အေမမ္မပြုကျင့်လို့ဝတဲ့အခါ စောင်းဆရာကြီး ဦးဘဦးရဲ့ မြဘုရားလေးကို လိုက်လံပြီး တောင်းဆိုရာက လူယုတ်မာ မောင်ထင်ရဲ့ ဓားချက်မိသွားခဲ့တယ်။ သူဌေးဦးဘဦးဟာ အဲဒီ နေရာ မှာပဲ ပွဲချင်းပြီး

သေဆုံးခဲ့တယ်။ လူယုတ်မာ မောင်ထင် အင်းလေးကန်ထဲမှာ ရေထဲကို တွန်းချပြီး သတ်ဖြတ်လိုက်တဲ့ သူဌေးသမီး ဇာဇာဟာ ကံကောင်းထောက်မပြီး အင်းသားတွေရဲ့ ကင်တင်မှု ကြောင့် အသက်မသေဘဲ မြို့ကို ပြန်ရောက်ခဲ့တယ်”

ဟု ပြောလေရာ ကျွန်ုပ်က

“ ဪ... ဒါဆိုရင် လူယုတ်မာ မောင်ထင်ကြီးရဲ့ဇနီးက အသက်မသေဘဲ မြို့ကို ပြန်ရောက်ခဲ့တာပေါ့။ သူ မြို့ကို ပြန်ရောက်တဲ့အခါ အဖေနဲ့ ညီမလေးရဲ့ အဖြစ်ဆိုးကို မြင်ပြီး ဘယ်လောက်များ စိတ်မကောင်းဖြစ်မလဲဗျာ”

ဟု ကရုဏာသက်ဟန်ဖြင့် ရေရွတ်လေ၏။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်က ခေါင်းညိတ်၍

“ အဟုတ်ပဲဗျို့။ ဇာဇာမသေကောင်း မပျောက်ကောင်း အင်းလေးကန်ထဲကနေ မြို့ကို ပြန်ရောက်လာတဲ့အခါ ဖခင်ဖြစ်သူက သူ့ယောက်ျားရဲ့ တိုက်ခိုက်မှုကြောင့် အသက်ဆုံးခဲ့ရတယ်။ ညီမဖြစ်သူလည်း မတော်မတရားပြုကျင့် ခံလိုက်ရတယ်။ ဇာဇာဟာ လူ့လောကကြီးကို အင်မတန် ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်သွားတယ်။ ဒါကြောင့် ညီမဖြစ်သူကို ခေါ်ပြီး သီလရှင်ဘဝနဲ့ စစ်ကိုင်းတောင်ပေါ်မှာပဲ သီလရှင်ဘဝနဲ့ နေထိုင်ခဲ့တယ်”

ဟု ပြောလေရာ ကျွန်ုပ်က ဝင်ရောက်၍

“ ဒါဆိုရင် စစ်ကိုင်းတောင်မှာ သီလရှင်ဆရာလေးနှစ်ပါးက ရှိနေသေးတယ်ပေါ့”

ဟု ပြောလေ၏။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်က ခေါင်းညိတ်၍

“ အဟုတ်ပဲဗျို့။ သီလရှင်ဆရာလေး နှစ်ပါးဟာ စစ်ကိုင်းတောင်မှာ တရားကျင့်ကြံနေတယ်။ ကျုပ် စစ်ကိုင်းတောင်ကို လိုက်သွားပြီးပါပြီဗျာ။ ထူးခြားတာ တစ်ခုပြောရရင် ပုသိမ်မြို့မှာ လူသတ်မှု ကျူးလွန်တဲ့ တရားခံဟာ

သီလရှင်ဆရာလေးနှစ်ပါးရဲ့ တူအရင်းဗျ၊ သူ့နာမည် မောင်တင့်တယ်လို့ ခေါ်တယ်”

ဟု ပြောလေရာ စုံထောက်ဦးပေါ်ဦးက မယုံနိုင်ဟန်ဖြင့်

“ ဗျာ ၊ လူသတ်သမားက သီလရှင်ဆရာလေး နှစ်ပါးရဲ့ တူဟုတ်လား၊
ဘယ်လိုများ သွားပြီး အမျိုးတော်စပ်ရတာ လဲဗျာ”

ဟု ပြောလေ၏ ။ ထိုအခါ ဆားပုလင်းမင်းအောင်က

“ ခင်ဗျားတို့ သိထားတာက သူဌေးကြီး ဦးဘဦးမှာ

သမီးနှစ်ယောက်ရှိတယ်ဆိုတာပဲ၊ တကယ့် အစစ်အမှန်က သူဌေးကြီး ဦးဘဦးမှာ
သမီးသုံးယောက် ရှိတယ်ဗျ၊ ဦးဘဦးရဲ့ သမီးသုံး ယောက်ထဲမှာ အကြီးဆုံးသမီး
မလှလှဟာ ပန်းပဲဆရာလူငယ်တစ်ဦးနဲ့ မေတ္တာမျှခဲ့တယ်၊ အဲဒီ အချိန်က ဦးဘဦးဟာ
လူကုံထံသူဌေး တစ်ယောက်ဖြစ်နေတာနဲ့ ပန်းပဲဆရာနဲ့ မလှလှရဲ့ ချစ်ခြင်းကို ခွဲဖို့
ကြိုးစားခဲ့တယ်၊ ဒါပေမဲ့ ပန်းပဲဆရာက ပဲခူးရိုးမအနီးက ရွာလေးကို မလှလှကို
ခိုးပြေးသွားခဲ့တယ်၊ ပန်းပဲဆရာက ဇာတိရပ်မြေကို ရောက်တော့ သူဌေးသမီး
မလှလှကို မုဆိုးလုပ် ပြီး ရှာဖွေကျွေးမွေးခဲ့တယ်၊ အခုချိန်မှာတော့ မလှလှရော၊
ပန်းပဲဆရာရော ကွယ်လွန်သွားပါပြီ၊ မလှလှနဲ့ ပန်းပဲဆရာရဲ့ သားလေး
မောင်တင့်တယ်ဆိုတာ ကျန်ရစ်ခဲ့တယ်၊ မောင်တင့်တယ်က
အရွယ်ရောက်လာတဲ့အခါ အဒေါ်နှစ်ယောက်နဲ့ အဘိုးအတွက်
သွေးကြွေးဆပ်တဲ့အနေနဲ့ ပုသိမ်မြို့ က ဘုရားလူကြီး အမည်ခံ တောပုန်းဓားပြကြီး
ဦးထင်ကို ကလဲ့စားချေသတ်ဖြတ်လိုက်တာပဲ”

ဟု ပြောလေရာ ကျွန်ုပ်က ဝင်ရောက်၍

“ လူသတ်သမားဟာ ဘုရားလူကြီး ဦးထင်ကို
ကလဲ့စားချေသတ်ဖြတ်ပြီးတဲ့နောက်မှာ ဦးထင်ရဲ့အိမ်က မြဘုရားလေးကို
အရယူသွားခဲ့တယ်၊ ဒါဟာ သူ့အဘိုးရဲ့ပစ္စည်းကို ပြန်ပြီးအရယူ တာနဲ့တူတယ်”

ဟု ပြောလေ၏ ။ ထိုအခါ ဆားပုလင်းမင်းအောင်က ခေါင်းညိတ်၍

“ဟုတ်တယ်၊ မောင်တင့်တယ်က အဘိုးရဲ့ပစ္စည်းကို အရယူပြီးတော့ စစ်ကိုင်းတောင်မှာ ရှိတဲ့ သူ့အဒေါ်နှစ်ယောက်ဆီကို ပြန်ပြီး ပို့ဆောင်ပေးခဲ့တယ်၊ တကယ်တော့ မြဘုရားလေးဟာ ဦးဘဦးပိုင်ဆိုင်တဲ့ ဘုရားလေးပါ၊ ဒီဘုရားလေးကို ဦးထင်က မတရား ရယူခဲ့တာပါ”

ဟု ပြောလေ၏ ။ ထိုအခါ ကျွန်ုပ်က ဝင်ရောက်၍

“ကိုမင်းအောင် တရားခံကို ဖမ်းဖို့ နီးနေပြီလား”

ဟု မေးမြန်းလေ၏ ။ ထိုအခါ ဆားပုလင်းမင်းအောင်က ခေါင်းခါယမ်း၍

“တရားခံမောင်တင့်တယ် ဆိုတာက လွဲပြီး ကျုပ် ဘာမှ မပြောနိုင်သေးဘူး၊ မောင်တင့် တယ်ကို ကျုပ်ဖမ်းဖို့ သဲလွန်စလေး နည်းနည်းကျန်သေးတယ်၊ မောင်တင့်တယ် သွားလာကျက် စားတက်တဲ့ နေရာတွေကို စုံစမ်းရမယ်”

ဟု ပြောလေ၏ ။

ထိုအခါ စုံထောက်ဦးပေါ်ဦးကြီးက ခေါင်းကို ကုတ်၍

“ဒါဆိုရင်တော့ စုံထောက်မင်းကြီး ကျုပ်တို့ကို ဆူပူကြိမ်းမောင်းမှာ မြင်ယောင်သေးတယ် ဗျို့၊ လောလောဆယ် အင်းစိန်စီအိုင်ဒီကို မသွားဘဲ ရှောင်နေကြရင် ကောင်းမယ်”

ဟု ပြောလေ၏ ။ ထိုအခါ ကျွန်ုပ်က ဝင်ရောက်၍

“သတင်းစာတွေကတော့ ကိုမင်းအောင်ကို တော်တော်လေး ချီးမွမ်းပြီး ရေးသားထား တယ်”

ဟု ပြောလေရာ ဆားပုလင်းမင်းအောင်က မျက်မှောင်ကြုတ်၍

“သတင်းစာတွေ ကျုပ်ကို လိုတာထက်ပိုပြီး ချီးမွမ်းနေတာ မကောင်းဘူးဗျ၊ တကယ်တော့ စုံထောက်ဆိုတာ ရုပ်ရှင်မင်းသား မဟုတ်ဘူး၊ လူတွေ

အများကြီးသိဖို့ မလိုဘူး၊ အထူးသဖြင့် အခုလို တရားခံနောက်ကို လိုက်နေတဲ့အချိန်မှာ သတင်းစာတွေရဲ့ ရေးသားချက်တွေက တရားခံ ကို မခံချင်စိတ် ဖြစ်ပေါ်စေတယ်၊ တရားခံဟာ မခံချင်စိတ်ကြောင့် အမှားပြုလုပ်နိုင်သလို ကျုပ်တို့ စုံထောက်တွေကိုလည်း ကောင်းကောင်းကြီး ဒုက္ခပေးနိုင်တယ်၊ သတင်းသမားတွေကတော့ ထုံးစံ အတိုင်း သူတို့ ရေးချင်တာကို ဇွတ်တရွတ် ရေးကြဦးမှာပဲ”

ဟု ပြောလေ၏ ။

နောက်တစ်နေ့သို့ ရောက်သောအခါ ကျွန်ုပ်နှင့် စုံထောက်ဦးပေါ်ဦးကြီးသည် အင်းစိန် စီအိုင်ဒီသို့ မသွားဝံ့သဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့၏ ထုံးစံအတိုင်း ငမိုးရိပ်ချောင်းတစ်ဖက်ကမ်းတွင်ရှိသော ဓနိ တောများသို့ သွားကာ ဓနိရည်သောက်ခြင်း၊ အမြည်းစားခြင်း စသည့် အလုပ်များကို လုပ်ကိုင်ပြီး ထိုအရပ်ရှိ တောသားများနှင့် ဖဲကစားကာ အချိန်ဖြုန်းနေကြလေ၏ ။

ထိုရက်များ၌ ဆားပုလင်းမင်းအောင်သည် ရန်ကုန်မြို့ပေါ်ရှိ သိုင်းဆရာကြီးများထံသို့ သွား ရောက်တွေ့ဆုံကာ တရားခံနှင့် ပတ်သက်သော သဲလွန်စများကို ရှာဖွေနေ၏ ။

ထိုသို့ ရှာဖွေရင်း အလုံဘက်ရှိ ဂုမ္ဘာဏ်ရာဇာ သိုင်းသင်တန်းကျောင်းသို့ ရောက်သောအခါ သိုင်းဆရာကြီး ဦးအုန်းတောနှင့် တွေ့ဆုံခဲ့လေ၏ ။

သိုင်းဆရာကြီး ဦးအုန်းတော်သည် ဆားပုလင်းမင်းအောင်နှင့် သိုင်းပညာအကြောင်းများကို မကြာခဏာ ဆွေးနွေးခဲ့ဖူး၏ ။

သိုင်းဆရာကြီး ဦးအုန်းတောက ဆားပုလင်းမင်းအောင်ကို အနီးရှိ ကုလားထိုင်တွင် ဝင်ထိုင်စေပြီး

“ ဘာကိစ္စလဲ ဆားပုလင်းမင်းအောင်၊ ကျုပ်တို့ မတွေ့ရတာ ကြာပြီနော်”

ဟု ပြောလေ၏။ ထိုအခါ ဆားပုလင်းမင်းအောင်က

“ဒီရက်ပိုင်းက သတင်းစာတွေထဲမှာ ပုသိမ်မြို့က ဘုရားလူကြီး အသတ်ခံရတဲ့အကြောင်း ဦးအုန်းတော ကြားမှာပေါ့”

ဟု ပြောလေ၏။ ထိုအခါ ဦးအုန်းတောက ခေါင်းညိတ်၍

“ကြာပါတယ်ဗျာ၊ သတင်းစာထဲမှာလည်း သေသေချာချာ ဖတ်ပြီးပါပြီ၊ လပြည့်လကွယ်နေ့ တိုင်း သိုင်းပညာအစွမ်းပြပြီး အလှူခံလေ့ရှိတဲ့ ဘုရားလူကြီး ဦးထင်ဆိုတဲ့လူကို သိုင်းစွမ်းရည်ပြ တဲ့ လူငယ်လေးတွေ ယောင်ဆောင်ပြီး သတ်သွားတဲ့အမှုလေ”

ဟု ပြောလေ၏။ ထိုအခါ ဆားပုလင်းမင်းအောင်က ခေါင်းညိတ်၍

“ဟုတ်တယ် ဦးအုန်းတော၊ ဒီအမှုကို ကျုပ် ကိုယ်တိုင် သဲကြီးမဲကြီးလိုက်နေရတယ်၊ လူသတ်မှုတရားခံဟာ သိုင်းပညာရှင်ဦးထင်ကို ပညာချင်းယှဉ်ပြီး အနိုင်ယူသွားတဲ့အတွက် သိုင်းပညာရှင် တစ်သီးလို့ပဲ မှတ်ယူမိတယ်၊ ဒါကြောင့် ရန်ကုန်မြို့က ကျုပ်နဲ့သိတဲ့ သိုင်းသင်တန်း ကျောင်းတွေကိုလိုက်ပြီး သဲလွန်စကောက်နေတာဗျ”

ဟု ပြောလေ၏။ ထိုအခါ သိုင်းဆရာကြီး ဦးအုန်းတောအနီးတွင် ထိုင်နေသော လူငယ်က

“ဆားပုလင်းမင်းအောင် ဆိုတဲ့နာမည်ကို ကျွန်တော်တို့ သိနေတာကြာပါပြီ၊ စုံထောက် ပညာနဲ့ ပတ်သက်ပြီးတော့လည်း အလွန် ကျွမ်းကျင်နဲ့စပ်တယ်လို့ ဆိုကြတယ်၊ ပုသိမ်မြို့က အမှု မှာ တရားခံကို ဖမ်းဖို့နီးပြီလား”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။

ထိုအခါ ဆားပုလင်းမင်းအောင်က လူငယ်ကို မျက်မှောင်ကြုတ်

ကြည့်လိုက်ပြီး

“တရားခံကို ဖမ်းဖို့နီးနေပါပြီဗျာ၊ တရားခံဟာ မိုးအဆုံးမြေအနံ့ ရောက်အောင် ပြေးပါစေ၊ ကျုပ်လက်ထဲမှာ ဖမ်းမိမှာ သေချာတယ်ဗျာ၊ ဒီအနေအထိ ကျုပ်လိုက်တဲ့ အမှုမှန်ရင် တရားခံကို မဖမ်းမိရိုးထုံးစံ မရှိဘူး”

ဟု ပြောလေ၏။ ထိုအခါ လူငယ်က ဆားပုလင်းမင်းအောင်ကို သက်ပြင်းချ၍ ကြည့်လိုက် ပြီး

“ပုသိမ်မြို့က လူသတ်မှုမှာ လူသတ်သမားက သဲလွန်စတွေ ချိန်ထားခဲ့လို့လားဗျ”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။ ထိုအခါ ဆားပုလင်းမင်းအောင်က ခေါင်းခါယမ်း၍

“လူသတ်မှု ဖြစ်တဲ့နေရာဟာ မြို့လယ်ခေါင်မှာ ဖြစ်တဲ့အတွက် ကျုပ်တို့ စုံထောက်တွေ အတွက် ဘာသဲလွန်စမှ မကျန်ခဲ့ပါဘူးဗျာ၊ ဒါပေမဲ့ ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် တရားခံကို မကြာမီ လက်ရ ဖမ်းဆီးနိုင်မယ်လို့ ကျုပ်ယုံတယ်”

ဟု ပြောလေ၏။

ထိုအခါ လူငယ်က ဆားပုလင်းမင်းအောင်ကို အထင်သေးဟန်ဖြင့်

ကြည့်၍

“ဘာသဲလွန်စမှ မကျန်ခဲ့တဲ့တရားခံကို အမိဖမ်းမယ်ဆိုတာ မိတ်ဆွေကြီး တစ်ဆိတ် လောက် လွန်မနေဘူးလား”

ဟု ပြောလေ၏။ ထိုအခါ ဆားပုလင်းမင်းအောင်က လူငယ်ကို မခိုးမခန့်ကြည့်၍

“ကျုပ်ဟာ အတွေ့အကြုံ အများကြီး ရှိတဲ့ စုံထောက်တစ်ယောက်ပါ၊ တရားခံဟာ သဲလွန်စမကျန်ပေမဲ့ ကျုပ်မိအောင် ဖမ်းခဲ့တဲ့ အမှုတွေ မနည်းတော့ဘူး၊ ဒါကြောင့် ကျုပ်ရာဇဝင်မှာ တရားခံမှန်ရင် မိအောင် ဖမ်းနိုင်တယ်လို့

နာမည်သတင်းကြီးခဲ့တာပေါ့ဗျာ၊ တရားခံဟာ မိုးအဆုံး မြေအနံ့ ရောက်အောင် ပြေးပါစေ၊ ကျုပ်ကတော့ မရ ရအောင် လိုက်ပြီး လက်ထိပ်ခတ်မှာပဲ”

ဟု ပြောလေရာ ၎င်းတို့၏ စကားကို နားထောင်နေသော သိုင်းဆရာကြီး ဦးအုန်းတောက ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညိတ်၍

“ နောက်ဆုံးမှာ ကိုမင်းအောင် တရားခံကို ဖမ်းမိနိုင်မယ်ဆိုတာ ကျုပ်တို့ ယုံကြည်ပါတယ် ဗျာ”

ဟု ပြောလေ၏ ။

ထို့နောက် သိုင်းဆရာကြီး ဦးအုန်းတောက သူ၏ အနီးတွင် ထိုင်နေသော လူငယ်အား သိုင်း လေ့ကျင့်နေသော လူငယ်များဘက်သို့ လက်ညှိုးညွှန်ပြ၍

“ ငါ့တပည့်တွေ သိုင်းလေ့ကျင့်နေတာကို နည်းနည်းသွားပြီး ပြလိုက်ပါဦး၊ ဆရာ မပြ နည်း မကျတဲ့၊ ဒီကောင်တွေဟာ ဆရာတစ်ယောက် အနီးမှာရှိမှ ကောင်းကောင်း လေ့ကျင့်ကြတယ်”

ဟု ပြောလေ၏ ။ ထိုအခါ ဦးအုန်းတောအနီးတွင် ထိုင်၍ နေသော လူငယ်သည် ဦးအုန်းတော၏ တပည့်များအား သိုင်းပညာသင်ကြားရန် ထွက်ခွာသွားလေ၏ ။

ဆားပုလင်းမင်းအောင်က လူငယ်၏ နောက်ကျောကို ကြည့်၍

“ သူဟာ ကျုပ်ရဲ့ မိတ်ဆွေ သိုင်းပညာရှင် တစ်ယောက်ပါ၊ သူဟာ ကျုပ်ရဲ့ ကျောင်းမှာ ကူညီပြီး တပည့်တွေကို သိုင်းပညာ သင်ကြားပေးတယ်”

ဟု ပြောလေ၏ ။

ကိုမင်းအောင်သည် ဦးအုန်းတောနှင့် ခဏကြာအောင် စကားပြောဆိုပြီး ဂုမ္ဘာဏ်ရာဇာ သိုင်းသင်တန်းကျောင်းမှ ထွက်ခွာခဲ့လေ၏ ။

ဆားပုလင်းမင်းအောင်သည် ကမ်းနားလမ်းသို့ ထွက်သွားပြီး

သဘောဆီပ်၌ ကျက်စား သော လူငယ်လေးတစ်ယောက်ကို လက်ယမ်း၍
ခေါ်လိုက်ကာ အိတ်ထဲရှိ စာရွက်အပိုင်းအစလေး ကို ယူ၍ ဖောင်တိန်ဖြင့်
ခြစ်ပေးလိုက်လေ၏။

လူငယ်လေးသည် ဆားပုလင်းမင်းအောင် ကမ်းပေးလိုက်သော
စာရွက်ကို ယူ၍

“ စိတ်ချပါ ဦးလေး၊ ဦးလေး သင်ပေးတဲ့အတိုင်း ကျုပ်တို့ ပိပိရီရီ
လုပ်ပါ့မယ်”

ဟု ပြောလေ၏။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်က လူငယ်၏ ခေါင်းကို
လက်ဖြင့် ပုတ်၍

“ သတိထားနော်၊ မင်းတို့အတွက် အန္တရာယ် ရှိတယ်”

ဟု ပြောလေ၏။

ထို့နောက်တွင်မူ ဆားပုလင်းမင်းအောင်သည် အမှတ် (၇)၊
အသောကလမ်း၊ ကျောက် မြောင်းနေအိမ်သို့ ပြန်ခဲ့လေ၏။

ထိုအခါ ဆားပုလင်းမင်းအောင်၏ အိမ်ရှေ့တွင် စုံထောက်ဦးပေါ်ဦးတို့၏
ဖိနပ်ကားစုတ် ကလေးရောက်နှင့်နေပြီး စုံထောက်ဦးပေါ်ဦးကြီးက

“ ဘယ်လိုလဲ ကိုမင်းအောင်၊ တရားခံဖမ်းမိဖို့ နီးပြီလား”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။ ထိုအခါ ဆားပုလင်းမင်းအောင်က

“ တဖြည်းဖြည်းနီးလာပါပြီဗျာ၊ သဲလွန်စကွင်းဆက်ကလေးတွေ
တဖြည်းဖြည်းရလာပြီဗျာ၊ မကြာမီ တရားခံကို ဖမ်းမိနိုင်လောက်မယ်”

ဟု ပြောလေ၏။

တရားခံဖမ်းနိုင်မည်ဆိုသဖြင့် စုံထောက်ဦးပေါ်ဦးကြီးနှင့် ကျွန်ုပ်သည်

ပျော်ရွှင်သွားလေ၏။ စုံထောက်ဦးပေါ်ဦးကြီးက

“ဟီး...ဟို တရားခံ ဖမ်းနိုင်ရင်တော့ ကျုပ်တို့ စီအိုင်ဒီကို သွားဝံ့ပြီဗျို့၊ မင်းကြီးရှေ့မှာ တရားခံဖမ်းမိပြီလို့ ရင်ကော့ပြီး ပြောလိုက်မယ်”

ဟု ပြောလေ၏။

ဆားပုလင်းမင်းအောင်သည် ထိုနေ့မှစ၍ သူ၏ အမှတ် (၇)၊ အသောကလမ်း၊ ကျောက် မြောင်းနေအိမ်၌ နေထိုင်သည်ကို တွေ့ရ၏။ သူသည် နေအိမ်၌ သာ အောင်းနေပြီး ထူထဲလှသော စာအုပ်ကြီးများကို တစ်အုပ်ပြီးတစ်အုပ် ဖတ်ရှုနေလေ၏။

စုံထောက်ဦးပေါ်ဦးကြီးက ဆားပုလင်းမင်းအောင်၏ အမူအရာကို ကြည့်၍

“ကျုပ်တို့ ဆားပုလင်းတော့ တရားခံကို ဖမ်းမိနိုင်မယ်လို့သာ ပြောတယ်၊ အိမ်ပြင်ထွက်ပြီး တရားခံကို စုံစမ်းတာ တစ်ကြိမ်တစ်ခါမှ မတွေ့ဘူး”

ဟု ပြောလေရာ ကျွန်ုပ်က

“ဆားပုလင်းမင်းအောင် ပြောရင် ဘယ်တုန်းက လွဲဖူးလို့လဲဗျ၊ သူဟာ တရားခံနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ သဲလွန်စတွေကို တိတိကျကျ ရထားပုံရတယ်”

ဟု ပြောလေ၏။

ဆားပုလင်းမင်းအောင်သည် ညနေစောင်းသောအခါ သူ၏ အိမ်သို့ ရောက်ရှိလာသော ဆေးလိပ်၊ ကွမ်းယာရောင်းသည့် လူငယ်လေးများနှင့်သာ စကားပြောဆိုနေကြောင်း တွေ့ရ၏။

ထိုလူငယ်လေးများသည် ဆားပုလင်းမင်းအောင် ကိုယ်တိုင် တရားခံများကို သဲလွန်စ ကောက်ယူရန် လေ့ကျင့်ပေးထားသော လူငယ်လေးများ ဖြစ်၏။

ဆားပုလင်းမင်းအောင်သည် ထိုလူငယ်လေးများကို

နင်ဂျားလူငယ်လေးများဟု အမည် ပေးထား၏။ ကျွန်ုပ်တို့

စုံထောက်ကျော်နှစ်ဦးသည် မကြာမီ ဆားပုလင်းမင်းအောင်က တရားခံ
ဖမ်းမည်ဆိုသဖြင့် အင်းစိန်စီအိုင်ဒီရုံးသို့ ရင်ကော့ပြီး ထွက်ခွာသွားလေ၏။

စုံထောက်မင်းကြီးသည် ကျွန်ုပ်နှင့် ဦးပေါ်ဦးကို ရက်ပေါင်းများစွာ
မမြင်ရသဖြင့် ဒေါသပုန်ထပြီး ကျွန်ုပ်တို့ကို မြင်သောအခါ ရစရာမရှိအောင်
ဆူပူကြိမ်းမောင်းလေတော့၏။

ထိုအခါ စုံထောက်ဦးပေါ်ဦးကြီးက ရင်ကိုကော့၍ တရားခံကို မကြာမီ
ဖမ်းဆီးပေးနိုင်တော့ မည် ဖြစ်ကြောင်း ပြောလေရာ စုံထောက်မင်းကြီးက
မယုံနိုင်ဟန်ဖြင့် ကြည့်၍

“တကယ်လား၊ လူကလေး၊ ကျွန်ုပ်ကို ညဖို့မကြိုးစားနဲ့နော်၊
ပြောတဲ့အတိုင်း တရားခံတွေ မမိရင်တော့ နယ်ပြောင်းဖို့သာ ပြင်ပေတော့”

ဟု ပြောလေ၏။

နောက်တစ်နေ့သို့ရောက်သောအခါ ဆားပုလင်းမင်းအောင်က
သတင်းစာထဲရှိ ကြော်ငြာ တစ်ခုကို လက်ညှိုးညွှန်ပြ၍

“အိုင်ပီတို့ ဟောဒီမှာ ကြည့်ဖို့၊ အိုင်ပီတို့ နှစ်ယောက်စလုံး
လက်ဝှေ့ပွဲကို လိုက်ခဲ့လိုက်ပါ၊ အိုင်ပီတို့ကို လက်ဝှေ့ပွဲကို ခေါ်တာအကြောင်း ရှိတယ်၊
ကျုပ်ထင်တယ်၊ တကယ်လို့ ကံကြမ္မာက ကျုပ်တို့ဘက်မှာရှိရင် တရားခံကို
လက်ရဖမ်းဆီးနိုင်မှာ သေချာတယ်”

ဟု ပြောလေ၏။

ထိုအခါ ကျွန်ုပ်က

“တရားခံကို လက်ဝှေ့ပွဲမှာ လက်ရဖမ်းဆီးနိုင်မယ်ဆိုရင်တော့

ကျုပ်တို့လည်း လက်ငွေပွဲ ကို လိုက်မယ်ဗျို့”

ဟု ပြောလေ၏။

ထိုအခါ စုံထောက်ဦးပေါ်ဦးကြီးက

“ခင်ဗျားတောင် အရဲစွန့်ပြီး လက်ငွေပွဲကို လိုက်မယ်ဆိုရင်တော့ ကျုပ်လည်း ချန်းနေရစ်ဖို့ မသင့်တော်တော့ဘူး၊ ကျုပ်လည်း လိုက်မယ်ဗျို့၊ တရားခံကို လက်ငွေပွဲမှာတွေ့ရင် ကိုမင်းအောင် လက်ညှိုးသာ ညွှန်ပြလိုက်၊ ကျုပ်မရ ရအောင် ဖမ်းမယ်ဗျာ”

ဟု ကြုံးဝါးလိုက်လေ၏။
